

R. T. R.

Rosum Transformer Reality

I.

Patřím k lidem, kteří si oblíbili detektivní příběhy s napětím a tajemnem, jenž k nim nutně patří. Nic na tom nezměnila skutečnost, že sám jsem před 25 lety nastoupil k policii z důvodů ryze prozaických. Více jak 20 let působím coby vyšetřovatel v oblasti nejčastěji zpracované detektivními romány. Ne náhodou mne nyní ve zralém věku přepadla potřeba také něco z poznaného nezištně sdělit.

Proto Váženého čtenáře prosím o shovívavost k pošetilosti stárnoucího policisty i formě, jakou volím. Není to můj první autorský pokus. Při těch předchozích jsem toho chtěl hodně napsat. Ale nyní jsem zvolil cestu zcela opačnou, obtížnější. Jak pro mne tak pro čtenáře, přestože času nemáme nazbyt. Ale jde mi o účinnost.

Nebude to drsná škola, kdy proti síle se staví síla. Kde nové myšlenky vytlačí staré, dokážou zasáhnou a zranit. Nejde o fyzický dojem, který lze upravit transplantací, amputací a implantací, pro ukojení našich nedokonalých a otupělých, stále náruživějších smyslů. Právě naopak! Jde o biblickou chytrost hadů a něžnost holoubků.

Jde o to co je skryto našim smyslym.

O duši a nejen o ni.

Vzal jsem si základní poučení z péče o lidské tělo. Dnes je samozřejmostí, že proti těm nejzákeřnějším chorobám jsme od mládí promyšleně v souladu s poznáním lékařské vědy očkováni. Očkováním dokážeme probudit přirozené obranné mechanismy organismu, který si sám vytvoří účinnou ochranu proti chorobě. Očkovací látka se získává z těch, kteří chorobu prodělali a překonali.

Já prodělal Život!

A nejen ze svého života a svých zkušeností bych chtěl získat tu nejúčinnější látku a podat ji ve zcela nepatrném množství. Aby se i ve Vaší mysli probudily schopnosti jenž jsou hodny obdivu nejen u hrdinů detektivních příběhů.

Můžete se smát mé pošetilosti a já se budu smát spolu s Vámi. Příběhu člověka, který v noční tmě pod rozsvícenou pouliční lampou cosi hledá. Na dotaz odpoví, že ztratil klíče, kdoví kde tam v té hrozné tmě, jenže pod světlem lampy se lépe hledá.

Chci jen říci, že já jako policista vstoupil do nejtemnějších zákoutí lidských osudů, kde člověk nejčastěji ztrácí klíče od království nebeského. Ale je lidsky přirozené, že hledáme kde jsme neztratili a proto nemůžeme stále nalézt. Pravdou však je, že za dobu co je lidstvo lidstvem, našli jsme mnoho způsobů a vybudovali bezpočet míst, kde se dá výhodně, s náruživou vážností a přitom příjemně hledat.

Zřejmě jste pochopili, že tím detektivním příběhem je sám Život, který pro většinu lidí představuje záhadu nad záhadu. Jen málo kdo tuší co je za ním a jsme přesvědčení, že končí smrtí.

Přitom každý člověk má v sobě vrozenou schopnost odhalit smysl lidského života. Chci se pokusit přiblížit styl práce těch největších detektivů, kteří na případu od samého počátku pracovali. a shrnout výsledky jejich bylo dosaženo.

Je to cesta, s níž je spojeno mnohé nebezpečí a přitom je předem vyloučeno, že by si kdo mohl dosaženého úspěchu užít.

Vždy však budete mít svobodu volby. Stejně jako ten v noční tmě pod lampou hledající, jemuž jsme se spolu smáli. Hned od počátku můžete zvolit mezi statickým či dynamickým stylem práce.

Můžete hledat pod světlem a nebo zažehnout vlastní světlo a vydat se hledat do temnot. Stejně tak můžete **soudit** důležitost a kvalitu jednotlivých sekvencí filmového pásu Života. Nebo jej celý shlédnout a **pochopit**.

Na Vás záleží jakou cestu zvolíte. A tomu věřte, že „Střední Cesta“, ač se zdá být tou nejsnadnější, je nejtěžší cestou lidským životem. Žádá vynaložení všech sil, aby jste neupadli do žádné krajnosti z nichž tou **nejčastější** je lidský soud.

II.

Projít Střední Cestou znamená vyhýbat se krajnostem a všechny krajnosti jsou přesně řečeno „negativní,, neboť ničí podstatu cesty po níž kráčíme.

Dane Rudhyar

Astrologie transformace

Nejen čtenáři detektivních příběhů vědí, co dokáže náhoda v lidském životě. Proto bych hned v úvodu důrazně připomněl slova Alberta Einsteina, detektiva z galerie nejmladších.

Náhoda je jen výrazem naší neschopnosti přijít věcem na kloub.

Snadno pochopíte, proč k předním detektivům řadím mimo jiné i Alberta Einsteina. Přispěl nalezení směru významnou měrou a přitom s oblastí práva neměl nic společného. Ač v dnešní moderní době se zdá být prvotřídní právnické vzdělání detektiva, naprosto nezbytným předpokladem k dosažení úspěchu. Mohou rozhodnout maličkosti! A rozsáhlé oblasti práva anglosaského, kontinentálního, kanonického či další si žádají hluboké znalosti a proto je nutná specializace. Vždyť všichni známe zásadu.

Neznalost zákona neomlouvá.

Právě skutečné pochopení této zásady nám umožní nalézt směr.

Omezené by bylo zkoumat jen právní systémy, které se na Zemi spolu s člověkem a jeho historií vyvinuly. Stejně omezené a zavádějící je zkoumání jakýchkoliv pozemských událostí bez ohledu na Kosmos. Prostor ve kterém se s naší matičkou Zemí od nepaměti pohybujeme, aniž bychom na tom kdy dokázali co změnit. Vesmírem, kde Země je co do hmotnosti pouhou pouhou atomickou částicí Celku.

A co pán tvorstva, svobodný Člověk?

Není schopen svými smysly Celek zachytit a jeho rozumu je zatěžko pochopit!

Ač i pro mne je vše pozemské svrchovaně důležité!

Musím přiznat!!!

Nepředpokládám, že by jakýkoliv lidský pozemský zákon, byť by jej posvětil Vatikán či OSN, měl vliv na vývoj Života ve Vesmíru. Vesmíru, kde již byl život prokázán a jsou předpokládány i vyšší formy života jak jsou nám pozemšťanům známy. Ale i u těchto vyšších organizačních struktur života lze očekávat zas pouze jejich úrovni odpovídající omezenou působnost. A protože nám jde o odhalení podstaty Života je naším cílem nalézt Pramen. Pramen, který je zdrojem zákonů, platících bez omezení v celém Vesmíru po všechny formy hmoty a struktury Života

Proto se musíme na cestě k tomuto Prameni důsledně vyvarovat všech lidských věd, které usilují literou zákona prosadit lidskou vůli. A že jsme dosáhli v tomto směru pokrytecké dokonalosti, které padne i roucho andělské, je vysoká obezřetnost nezbytná.

Proto jsou to metody matematiků, kteří na cestě za neznámou používají rovnic, kde rovnováha je základní předpoklad a pro náhodu není místo.

Stejně tak metody fyziků, kteří odhalili obecné zákonitosti hmoty, kdy základem je poznání o nezničitelnosti hmoty a její přeměně.

Proto zejména astrofyzikové hledíce do nekonečných hlubin Vesmíru mohou krok za krokem odhalovat jednotlivé zákonitosti Kosmu, jenž jsou projevy Jediného principu, kterým je

Zákon harmonie.

Vše má svůj význam. Jde o uspořádání rozdílů. Pro náhodu není místo.

Neznalost tohoto zákona neomlouvá.

Působí jak v úrovni materiálního světa, tak ve světě rostlin i zvířat. A stejně nezávisle na vůli celku či jednotlivce se uplatňuje v životě člověka. A to jak na úrovni viditelné, našimi smysly zachytitelné, tak mimo dosah našich smyslů.

A právě na pátrání v této neviditelné oblasti je třeba se připravit. Zde není třeba zbrojní průkaz, revolver či neprůstřelná vesta. Fyzická zdatnost ani lopata a rýč.

Je nutná biblická výzbroj. Chytrost hadů a něžnost holoubků. Rozum a Cit.

Je to cesta, nutně vedoucí do historie. Té nejdálší a nejtemnější, až k zapomenutým pramenům Života. A na této cestě nelze minout bez povšimnutí pramen jakým je Bible se svědectvím Starého a Nového zákona.

Zřejmě většina si pomyslí co na Bibli lze ještě objevit, když je po staletí a tisíciletí soustavně badatelsky zpracována řadou církví vědeckými metodami na profesionální úrovni.

Není od věci právě teď si připomenout nedávný příběh jednoho amatéra, který jako chudý chlapec, coby obchodní příručí od studentů gymnázia slyšel recitovat melodické řecké verše Iliady a Odysseje. Uvěřil pevně!! Že Homér podává události skutečné a že také věrně popisuje místa starobylého města. Z vlastní píce naučil se několika jazykům a když zbohatl obchodním podnikáním, financoval a sám vedl expedici do Malé Asie, kde objevil Tróju s poklady nesmírné ceny. Dál veden Homérem objevil ohromnému světu i kraje odkud řečtí hrdinové před více než 3000lety vypluli potrestat únosce Heleny. Mykény a v Tírynthu nejopevnější hrad světa, stavěný stejně jako pyramidy z obrovských kvádrů s hradbami širokými 8 metrů a vysokými až 18 metrů.

Kdyby nebylo Heinricha Schliemanna, bylo by jen Homérových slov!

Asi všichni s mým výrokem souhlasíte a já při tom vědomě porušil vyhlášené principy. Neboť náhoda, „kdyby“, je hluboká past. Chci se pokusit přispět k tomu, aby pokud se vydáte naznačenou cestou, dokázali jste odhalovat a překonávat ty největší pasti, které si lidstvo na sebe za tisíce let samo nachystalo a které budete muset nutně překonat.

Nejlépe je, když každý začíná sám u sebe, a pokusí se pochopit svůj život a jeho zákonitý vývoj. Začnu psát vlastní životopis podle kosmických zákonů. Jeho začátek je navlas shodný se začátkem životopisu každého jiného člověka.

Narodil jsem se v přesně určený čas, určeným rodičům na stanoveném místě.

Žádný prostor pro náhodu.

A co na to nový člověk?

Jen začne brát rozum, srovnává a **soudí**. Proč zrovna on musí mít takové rodiče či sourozence. Proč není jiného pohlaví, barvy pleti, národnosti a společenského postavení. Ve XX. století, věku informací, ještě dříve než umí číst a psát, díky zázrakům nejvyspělejší techniky, **vidí** celý svět a sní o tom, koho překoná a na kterém báječném místě světa si bude za vodu, nikým nerušen žít. Až dospěje a bude svobodný.

Ale nebylo tomu vždycky tak. Na úsvitu dějin lidstva byla svoboda rovna rozsudku smrti. Člověk sám neměl šanci přežít mimo rodinu do které se narodil a pospolitost se kterou prožil celý svůj život. Životní prostor měl vymezen teritoriem na kterém lovil a hospodařil aby zajistil přežití společnosti se kterou byl bytostně spjat. Neměl zázraky techniky. Tím největším, dnes zcela opomíjeným zázrakem, bylo každý den vycházející slunce. Protože jeho znalosti byly omezeny obzorem, nevěděl ani zda s novým dnem vychází nové slunce, nebo zda se jen staré slunce vrátilo. Netušil kde se rodí a jaký je jeho konec za obzorem. Není to dávná minulost a šlo o život při zmínce, že Země se točí a je kulatá.

Dnes nám připadá jak mnoho se v životě člověka změnilo. A přitom dnes jako před tisíci a tisíci lety při odchodu i příchodu každého člověka na tento svět stál a stojí stejný princip. Princip, který se vyvíjel spolu s lidstvem samotným. Z úrovně kamenného nože přes ostrý meč, výbušninu po současný jaderný reaktor.

Je to **Spravedlnost**.

Vedle těch, kteří jsou již plně prosyceni hodnotami tržní společnosti, právního státu a spravedlnost vnímají lhostejně, jen coby slovní archaismus, zbylí i někteří u kterých zmínka o spravedlnosti vyvolá alespoň smích či jen nostalgický úsměv jako zašlou vzpomínku na pošetilosti vlastního mládí. A já si dám bedlivý pozor abych se nedal strhnout ke smíchu po kterém každému, kdo je schopen pochopit, zůstane dlouhý pocit hořkosti.

Nebudu marnit čas hledáním, kdo první, která moudrá či slavná osobnost spravedlnost definovala, abych tak dodal vážnosti a lesku samotné spravedlnosti. Snad větší uspokojení každému přinesu přiznáním, že to není a nemůže být z mé hlavy.

Spravedlnost je přirozená touha člověka, aby každý nesl odpovědnost za své dobré i špatné skutky.

Vzdělání právníci by se mnou souhlasili, pokud o tom co je dobré či špatné rozhodne nezávislý soud. Vždyť sami dávno před tím již zákony posvětili co má být dobré a co špatné.

Matematici a fyzici se svými rovnicemi, akcí, reakcí a dalšími zákonitostmi budou mít pochopení ale u člověka?

Snad i jednotlivec nic nebude namítat.

Ale pevně!!!

Pevně bude věřit tomu, že on sám ponese odpovědnost jen za své dobré skutky a nebude nikoho, komu by se snad podařilo jeho špatné skutky odhalit a donutit jej k odpovědnosti.

To jsme my lidé. Dokážeme odsoudit a současně velebit užitek z toho co jsme odsoudili.

Rozumně bychom se dokázali shodnout na tom, že princip spravedlnosti mohl nalézt uplatnění jen na počátku věku lidstva, kdy mezi lidmi byly přehledné a jednoduché vztahy a největším rozdílem bylo pohlaví či fyzická síla. Od těch dob ale lidstvo prošlo dlouhým a bouřlivým vývojem. Náš životní prostor a poznání již dávno nevymezuje obzor místa kde se člověk narodil a život prožil. K současnému vrcholu civilizace jsme prošli rozvojem dělby práce i společenských vztahů po stupních otrokářství, nevolnictví, feudalismu, kapitalismu k hodnotám demokracie právního státu. Dnes je člověk nejen informován, ale zapojen do celosvětového dění. Na prahu dalšího tisíciletí plánuje osídlení jiných planet. Zdá se, že je jen otázkou času a vědci vybaveni nejdokonalejší technikou odhalí všechna tajemství. Všemmu budeme rozumět. Tak proč se přít o takovou malichernost, jako je spravedlnost.

Všemmu budeme rozumět, ale co jsme vlastně ze smyslu života pochopili?

Budete mít po čem pátrat!

Nejde o spravedlnost lidskou, která je omezená a kdo na ní dnes věří? Jde o spravedlnost **absolutní**, ve kterou člověk věří ještě méně a s níž se setkává častěji než si myslí. Překročíme omezenost Země a znovu připomínám!

Ve Vesmíru se nemůže nic ztratit. Neztratí se žádný, byť dobrý či špatný skutek, ani jediná myšlenka!

„Něco ztratit,“ je vlastní jen člověku s jeho nedokonalými smysly. Že jste skutečně pochopili poznáte naprosto spolehlivě sami na sobě. Neboť v ten okamžik radikálně změníte náhled na vlastní život. Nebudete vědět o jeho vzniku o nic víc než doposud.

Ale začne si přát jedno.

Aby smrtí vše skončilo!!

Aby tak jako se naše tělo přemění v prach, jenž bude roznesen nenávratně do všech světových stran i naše skutky a myšlenky byly rozneseny a zapomenuty. Aby každý nový člověk přicházející na tento svět nebyl ničím z minulosti poskvřen a měl před sebou jen budoucnost ve které by se mohl svobodně realizovat. Ale je to jen naše pošetilé lidské přání. Nic víc. Každý člověk přicházející narozením na tento svět má před sebou život, který je oním vytouženým nepopsaným listem. Ale je to jen list další kapitoly knihy života ve které jen náš nezničitelný, nesmrtelný duch dokáže psát a číst. Kde všechny předchozí skutky i myšlenky jsou věrně zaneseny.

A ta **nelidská** Spravedlnost stála a stojí při každém odchodu i příchodu člověka na tento svět a nic nehledí na to jak složité vztahy dokázal člověk vytvořit za dobu co je pánem Země. Odcizil se jak prostředí ve kterém mu bylo určeno žít, tak výsledkům své práce v procesu tovární výroby. Ale zejména věří tomu, že celkovým odcizením unikl odpovědnosti za své špatné skutky. Spravedlnost nic nedbá na vědeckost s níž člověk definuje úmysly a činy. Ignoruje zákony kterými si vše zdůvodňujeme a své činy posvěcujeme. Tak jako narození není nic náhodného, jiné to není ani se smrtí. S lítostí musím přiznat, že člověk byl dávno fair play seznámen s tím co je v životě na Zemi od něj očekáváno. Já k nalezení cesty potřeboval 49 let svého života a je mým přáním předat dosavadní zkušenost z pátrání po smyslu lidského života.

Při vlastním hledání je nezbytné mít stále na zřeteli, že nic nového neexistuje. Vše se jen přeměňuje, transformuje! Staré se zdá být novému jen málo či vůbec podobné. To platí pro vše, člověka nevyjímaje. Ani člověk, jeho podstata se nemůže ztratit.

Neustálá přeměna, transformace se stala člověku takovou životní samozřejmostí, že ji zcela pomíjíme a proto ani nedoceňujeme její všeobecný a základní význam. Každý by se smál, kdybychom slepici krmili vajíčky, aby snesla vejce. Krávu napájeli mlékem abychom získali mléko. Jen přeměna, transformace zrna a píce ve vejce či mléko má smysl. To jde o nižší formy a nejběžnější případy transformace hmoty. Nutně si musíme položit otázku.

Co člověk?

Není vyjímkou! Je rovněž transformátorem, ale vyšší úrovně, který je obdařený rozumem. Dokáže transformovat nehmotné ve hmotné. Neviditelné ve viditelné. Může transformovat představy. Myšlenky v činy. Dokáže myšlenky pasivním či aktivním, tvůrčím způsobem materializovat.

Z hlediska vesmírného je Člověk - Rosum Transformer Reality - rozumový transformátor reality.

R.T.R.

Ne náhodou připomínám věhlasné detektivní dílo Karla Čapka.

R.U.R.

A nenechte se mýlit, že R.U.R. nebyla nikdy nikým uváděna jako detektivní hra. Nejde o klasické detektivní dílo, kdy autor po dávce tajemna a napětí dodá odpovědi na otázky JAK a KDO. Jsme v jiné úrovni, kde víme JAK, ale nevíme PROC? Kde řešení musí nalézt každý sám!

Přeji každému aby vytrval a došel tam, kam ani já dosud zdaleka nedošel. Do stádia, kdy nebudete činit rozdíl mezi významným a bezvýznamným. Neboť pro Celek, který chceme pochopit má význam vše. Pochopíte jak je ta Spravedlnost krutě nelidská, neúplatná, dokonalá a absolutní i tomu, proč chudák člověk tak lpí na svobodě a usiluje o právní stát.

Není třeba nové odborné frazeologie, zvláštního jazyka aby došlo k přesnému přenosu informací. Jde o celkové pojetí, symboly a vyjádření podobnosti. Pochopení jehož základem je každému vlastní životní zkušenost, kterou vše nové poměfujeme.

Okamžikem působení Spravedlnosti je transformace při přechodu hranice vymezené našimi smysly. Hraniční událost, kterou v našem hmotném světě vnímáme jako smrt, je v opačné polaritě zrozením. Podobné je to ve Vesmíru s černými a bílými dírami. To co v našem prostoru vnímáme jako konec je v jiném světě vnímáno jako začátek a naopak. Co my vidíme jako zdroj, bílou díru, počátek, je v jiném světě vnímáno jako černá díra, konec. Pochopení podstaty života je člověku nabízeno každý den. S východem a západem slunce. Slunce je jak dárce života pro tuto Zemi, tak i dokonalým symbolem rytmu a polaritě života. To co na jednom místě Země je vnímáno jako začátek, svítání s východem slunce je ve stejné chvíli na opačném místě Země vnímáno jako konec, soumrak a západ slunce.

Jeden pozemský život, je podoben východu a západu slunce. Zrozením nic nového nevzniká a smrtí nic nekončí. Dík rozumové vyspělosti a znalostem dnes víme, že s novým dnem vychází totéž slunce. Vědci dokáží vyčíslit o kolik se snížila jeho hmotnost od chvíle, kdy jsme jej viděli na západě naposled do doby než se na východě znovu objeví. Je to staré a přesto nové slunce. Je méně hmotné. Podobně je to s člověkem. Rodí se nový člověk, ale je to původní podstata, která stejně jako slunce je méně materialistická, je oduševnělejší než když opouštěla hranice světa našich smyslů.

Nechci marnit čas, ale pro povzbuzení vaší vlastní představitivosti, nabízím ještě jeden příklad podobnosti. Obyčejnou vodu. Vodu, kde se život vyvinul a která je nutným předpokladem života. Posadte se u pramene který vyvěrá ze Země. Staňte se molekulou či kapkou vody, překonejte čas a prožijte koloběh vody. Cestu bystřinou, potoky, širokými řekami. Prožijte setkání s dosud nepoznaným, klid tůní, dobrodružství peřejí a vodopádů. Semelte mouku, dejte světlo i teplo lidským domovům. Mnohokrát proměníte svůj stav i směr než splynete ve společenství nekonečných oceánů. Prožijte proměny stavu, vzestup do nebeských výšin, pohled na Zemi a sestup do nejtemnějších hlubin a objevíte dosud nevidané. Prožijte vytrysknutí z nového pramene a nechte rozum rozumem. Nebuďte lidšší, nesuďte, že by bylo lépe mít počátek v horském prameni, či být veleben pro bohatství minerálů v teplém vířidle na lázeňské kolonádě. Je to jen další počátek jednoho z cyklů. To až příště bude možná cesta blíže vaší představě. Nic není nemožné. Vše je na dosah. Pomalu pochopíte.

Byl nám dán **Rozum! Věčný oheň Prométheův.**

Dar, kterého si člověk zvykl užívat ke zcela jiným účelům než bylo záměrem dárce.

Jako pokorný sluha dokáže hrát.

A coby svobodný pán - krutě spaluje!

Bez milosti žádá důkazy! Neustále něco s něčím srovnává a poměruje! Stále dokazuje jak jiným, tak sám sobě! A neexistuje důkaz o němž by člověk nedokázal pochybovat!

Opatřování důkazů se stalo modernímu člověku základním smyslem života. V prvopočátku lovci zdobili sebe a svá obydlí trofejemi z ulovené zvěře aby tak ne zvěři, ale ostatním lidem dokázali svou dovednost a získali odpovídající společenské uznání a postavení. S rozvojem rozumu vznikl nespočet způsobů a důkazů lidské dovednosti. Rozumně vzato, nastala potřeba srovnání různých trofejí. Proto zákonitě vznikla universální trofej, kterou lze každou individuální trofej měřit.

Peníze.

Jsou současně universální mírou i universální trofejí, důkazem.

Boj o peníze je základem veškeré činnosti dnešního moderního člověka. Samy o sobě jsou universální trofejí a je možno je transformovat v individuální trofeje a naopak. Autem počínaje, přes výstavný dům, milenkou nekonče. Důkazy, se symbolickým sdělením lidskému okolí, k vymezení postavení držitele trofeje ve společnosti.

Samo vlastnictví trofejí prokazuje jen jedno. Jak je člověk dnešní doby úspěšný v boji o peníze. Proto pozor při hodnocení důkazů.

Je však jeden druh trofeje, před kterým bych chtěl výslovně varovat. Kříž s umučeným Ježíšem. Symbol, jehož účinkům nepřipravený člověk spolehlivě podlehne. Působí pod prahem lidského rozumového chápání a je tím neúčinnějším sdělením jak pro vzdělaného tak negramotného. Je to hrozba, Damoklův meč. Jak může dopadnout člověk, který by snad chtěl jít stejnou cestou jako Ježíš. Je to trofej vrcholně svobodně, spalující dovednosti lidského rozumu. Důkaz dvojaké povahy rozumu ve svobodné dispozici člověka. To jen aby každý měl stále na paměti svou vlastní podstatu. S kým budete mít co do činění na cestě k Prameni a jak by mohla skončit.

Starý zákon a Nový zákona bude na vaší cestě k Prameni zastavením u studánky. Je nemožné minout bez povšimnutí všechny ty, kteří zde provozují skvostné a prosperující firemní stánky nabízející příjemnou a známou, za tisíciletí dobře vyšlapanou a širokou cestu. Těžké, velice těžké je člověku odolat a nepodlehout. A i když odoláte, ještě těžší bude, abyste nesoudili ty kteří podlehli. Je třeba pochopit, neboť při hledání cesty k Prameni má smysl vše. Jde o absolutní hodnoty života a proto nás zajímají dvě osobnosti, které podle svědectví Starého a Nového zákona měly co do činění s Bohem - Absolutnem - Pramenem všeho. Tou nevyslovitelnou a lidskými smysly nezachytitelnou realitou.

Mojžíš a Ježíš.

Není pochyb o tom, že Mojžíš byl jen člověk. Ten, který byl vybrán k realizaci Božího záměru. Z vesmírného hlediska je Mojžíš jako každý z nás. **R.T.R.** Rozumový transformátor reality. Otázkou je, jak z hlediska vesmírného zařadit Ježíše?

Na rozdíl od Mojžíše, Ježíš svůj původ odvozoval přímo od Boha. Hlásal boží království, konal zázraky, znal budoucnost. Právě dnešním rozumově nejvyvinutějším lidem je těžko přijatelná představa, že by Ježíš skutečně konal zázraky!??

Kdo pochopí slova sv. Augustina, že *zázrak není v rozporu s přírodou, ale s tím co o přírodě víme*, je schopen přiznat, že jeho rozum je omezen, vřdyť s věkem se vyvíjí. Stejně tak ví, že na Zemi nikdy nebude člověk, který by znal jak minulost, přítomnost tak budoucnost. Tedy, že by věděl vše, a jeho rozum byl bez hranic.

Ježíš byl jedinec, který se pohyboval za hranicemi vědění jak svých současníků, tak za hranicemi rozumové vyspělosti drtivé většiny dnešního lidstva. Pokud jde o původ Ježíše, stejně jako člověk ani On není lidského původu.

Vím, že by bylo třeba hodně času a soustředěné mysli abychom si ujasnili otázku původu samotného člověka. Každý máme rodiče, kteří byli u našeho **zplození** s rodokmen jehož počátek se nám ztrácí v hlubině minulosti. Ale oni nás **nestvořili!!** Člověk dokáže **stvořit** třeba rádio a jiné věci, ale u **zrození** každého nového rádia musí stát zase jen člověk, protože dvě rádia **nezplodí** rádio.

Člověk snáze přijímá představu, že na samém počátku jeho rodokmenu bylo cosi bezvýznamného z čeho se sám dlouze a těžce vyvíjel v to velevýznamné za co se dnes považujeme. Je mu těžké, nesmírně těžké připustit, že by byl stvořen něčím dokonalejším než je sám.

Je to hrozná představa nemilosrdně drtící lidské sebevědomí.

Nemilosrdná, ale reálná. Sám člověk přece nepředpokládá, že by kdy dokázal stvořit něco lepšího než je sám člověk.

Tak ani Ten, kdo stvořil Člověka, nemohl stvořit nic lepšího než byl On sám. Mohl stvořit jen to, co by mu bylo podobno! Ale nejde o podobnost tělesnou, fyzickou! Jde o to co člověk dokáže a do jaké míry je svými skutky svému Stvořiteli podoben.

Však ve své nedokonalosti, kterou pyšně zveme lidskou přirozeností, pošetile si jedna část lidstva zakládá na tom, že byla stvořena dříve a proto je významnější a Stvořiteli bližší. Stačí však pohled do dějin a jasným svědectvím jsou právě skutky, které ji provázejí.

Proto nebudme jako pyšná rádia, která jsou přesvědčení, že se vyvinula z krystalky a vedou nekonečný, nesmířitelný a nelítostný boj o to, zda za vším je Sony, Tesla nebo Philips. Či snad Budha, Kristus nebo Mohamed, abychom lépe pochopili?

Zkusme připustit, že původ Člověka-Adama-Evy ani Ježíše není lidského původu.

Jen překročením své rozumové a pozemské omezenosti můžeme Ježíše spolehlivě zařadit. Jeho schopnost konat zázraky, snaha přiblížit lidem boží království řečí podobností, absolutní absence negativních lidských vlastností, to vše je snad dostatečným důkazem transformace vyššího řádu, než u R.T.R. Ježíš je - **R.T.A.** - Rozumový Transformátor Absolutna

Transformuje nepoznatelné v poznatelné.

Nepochopitelné v pochopitelné.

Absolutní v relativní.

Chtít být tím, kým doopravdy jsme je opakem zoufalství.

Kierkegaard

III.

Pokud patříte k několika málo jedincům, kteří došli až do těchto míst, vše předchozí pochopili, nesoudí ani nelitují ztraceného času, pak vězte.

Pro vás, již není cesty zpět.

Zahlédli jste Světlo a nikdo vás nemusí vést. I já ač se snažím sebevíce, nebudu schopen s vámi dlouho držet krok. Tak ještě chvíli vydržte, než se naše cesty zcela zákonitě před dalším setkáním na čas rozejdou. Je jen jeden Pramen k němuž vede bezpočet cest. A chtěl bych vám vštípit do paměti jedno. Vše co bylo a bude řečeno nesmí být ničím víc než nezištnou, upřímně sdělenou životní zkušeností jednoho z detektivů.

Dobrým detektivem se člověk nerodí. Dobrým detektivem se stanete jen za předpokladu, že nebudete soudit. Který důkaz je významnější či pravdivější. Jakou měrou se vám to bude dařit, takovou měrou vám bude dáno pochopit. Zdá se to být tak banální rada, že každý sám na sobě musí poznat, jak je lidsky neuskutečnitelná. Proto je to schopnost nejvzácnější. Vše ostatní přijde samo.

Častěji než pachatel, musí se vracet na místo činu detektiv aby objevoval to co dříve nevnímal, nechápal či považoval za bezvýznamné. Jak jsem již předeslal, tím místem pátrání bude Starý i Nový zákon. A byť by kdo studoval, bádal ve svědectvích Písma sebe více. Získal profesuru, kandidaturu věd či dokonce 3x doktorát, vězte!

Bible je jen rámcem obrazu lidského života. Obrazu, který si musí každý člověk vytvořit **sám!**

Na rozdíl od zvířat, která dokáží spojit prostor, člověku byl dán rozum a můžeme spojit čas.

Vydejme se proti toku času do nejhlubší minulosti a pak nám bude dáno pochopit přítomnost i budoucnost.

Stačí otevřít Starý zákon a rázem se přeneseme tisíci lety zpět. Ani trochu se neunavíte a jsme na místě. Jen z počátku se někomu po tom skoku časem točí hlava. Hluboká tma a nebe plné hvězd je jiné než jsme navykli vídat ve svém životě. Marně napínáte zrak abyste poznali místo, kde jsme se ocitli. Však sluch vám dobře říká, že jsme v blízkosti řeky.

Je to Jordán.

Až oči zcela přivyknou tmě, spatříte nedaleko světla. Jsou to četné táborové ohně. Podle radostného hluku není pochyb, že lidé mají důvod k oslavám. Nespěchejte zjistit příčinu jejich radosti. Raději se lépe rozhlédněte. Tam, jen několik málo kroků od nás, stranou veškeré radosti v tiché pustině u osamělého stanu plane skromný oheň. U ohniště, tmě přivyklé oči již dobře vidí tichou postavu.

Nenechte se mýlit, že snad pro své stáří je muž odpůrcem radosti. Jeho společníci není samota a v srdci nemá smutek. Je vůdcem jakého nikdy žádný národ neměl. Všemi ctěn a není nikoho, kdo by nechtěl být jeho přítelem. Vždyť přinesl národu Desatero. Lidem Zákon.

On také slaví!

Dosáhl vrcholu a naplnil poslání jemuž zasvětil život, vědom si, že sám nevejde do země Bohem zaslíbené.

Ano, Mojžíš!

Je z lidu národa, kterému bylo dáno poznat boží moc. Moc, která jej vysvobodila z egyptského otroctví. Spolehlivě vedla, chránila, ale i trestala na předlouhé a strastiplné cestě z Egypta až k prahu země zaslíbené.

Vidíte člověka, který 2 krát vystoupil k Bohu na horu Sinaj. Po dvakrát 40 dní a nocí **nejedl, nepil**. To aby pro lid zaznamenal všechna Boží přikázání. Ani on sám by nespočetl hodiny, které za 40 let putování pouští prodlel s Bohem ve stanu setkávání. Neostýchejte se a dobře si jej prohlédněte. Vždyť co je špatného na neodbytné myšlence, pokoušející člověka XX. století, aby srovnával s herci, kteří jej ztvárnili ve slavných velkofilmech.

Těší mne, že jste ovládli pokušení vejít či jen nahlédnout do stanu a zjistit něco o Bohu se kterým se zde Mojžíš setkává. Zažili byste veliké zklamání. Či snad chcete okusit těžký úděl Mojžíšův?! Vždyť ani on nenalezl důkaz Boží existence, jenž by dal svému národu. Lidem nestačily ani mocné činy které Bůh vykonal aby čelil častému reptání lidu a pochybnostem v Boha i Mojžíše.

A co vy? Jakým důkazem byste chtěli přesvědčit člověka XX. století?!

Museli byste Bohu uvést v televizi!!

A moc dobře víte, jaké pochybnosti a odpor byste sebe pravdivějším důkazem vyvolali!!

Raději se skloňme v úctě před tímto mužem, který se postaral, aby svědectví svého výjimečného života v tak dokonalé podobě předal budoucím generacím. Věřte, že každé slovo pečlivě vybral, zvážil a upravil než je přesně složil do vět tak, aby každý člověk, který daru rozumu užívá v souladu se záměrem dárce, našel cestu k Bohu a poznal jej jako on.

Mojžíš nemusel za účelem dosažení setkání s Bohem vystupovat na horu Sinaj. Ani později na poušti vstupovat do stanu setkávání. Stýkali se již v Egyptě. Mohli se setkat kdekoliv.

Ale když Bůh chtěl na Mojžíše přenést zákony a přikázání, bylo třeba čtyřiceti denního nerušeného setkání! To pro Mojžíšovu bezpečnost a zajištění jeho výjimečného postavení musel Bůh hrozbou smrti všechny ostatní odradit od výstupu na horu Sinaj. A neuběhlo ani 40 dní co Mojžíš vstoupil na Sinaj a stalo se to, čeho se Bůh obával.

Nikdo sice ze strachu nevystoupil na Sinaj, ale všichni pochybující o Boží existenci i osudu Mojžíše si vynutili na Áronovi aby jim odlil zlatého býčka, kterého pak uctívali jako Boha.

Není historicky dokonalejšího svědectví o prapodstatě člověka! Snad jen alegorický příběh o vyhnání člověka z ráje, který ponechávám k vašemu samostatnému zhodnocení.

Promiňte. Nerozhlížím se z podezíravosti či ze strachu. Ale chtěl bych si všechny, kterým hodlám sdělit Mojžíšovo tajemství. Chtěl bych si vás zapamatovat.

Tím místem setkávání nebyla Sinaj, ani stan. To místo byste na Zemi k uctívání marně hledali.

Tím místem setkávání byl sám Mojžíš! V něm samém se Bůh setkával s člověkem. Byl Bohu nejmilejší, protože byl ze všech lidí **nejpokornější**.

A Mojžíš, právě pro způsob jakým se s Bohem setkává, sám prosí, zda by jej směl uvidět. Aby mohl předat lidem, lidsky srozumitelné svědectví. To až nyní na konci svého života pochopil, že člověk nemůže dát smyslům jiného člověka pozitivní důkaz o boží existenci a setkání s ní.

Teď jste se přiblížili pochopení toho, proč hned v úvodu Desatera je zakázáno člověku jakkoliv Boha zpodobňovat.

Člověk s člověkem, se stýkají jako kvality shodného druhu za účelem **pokoření**.

Setkání člověka s Bohem, je setkání dvou různých kvalit, kdy ze strany nižší kvality je nutným předpokladem **pokora**.

Máte ještě k Bohu odpor? Je to zcela zákonité!

To vám fyzici lehce vysvětlí.

Pokud je v člověku něco božského, musí cítit k Bohu odpor!

Překonávání tohoto odporu je pokora.

Jen detektiv profesionál může soudit, že na Desateru nelze nic nového objevit. Přitom opak je pravdou. Desatero je základem **nelidské** spravedlnosti, neboť není dílem člověka. Bylo zaznamenáno spolu s dalšími božími přikázáními na dvou kamenných deskách. Mojžíš je při sestupu ze Sinaje ve zlosti odhodil a **roztráštěl** se. To když viděl, že lid vedený Áronem se klaní zlatému teleti. Rozbily se zřejmě dokonale, neboť není ani zmínky o tom, že by se je pokusil restaurovat. Musel pak znovu s novými kamennými deskami na 40 dní k Bohu na Sinaj.

Desky s Desaterem bylo boží dílo, dar od Boha. Šlo o zvláštní desky! Tak zvláštní, jako je výjimečnou deskou zrcadlo. Ten mlčenlivý, neúplatný, mnohdy nežádoucí svědek, ve kterém člověk vidí sám sebe. Pokusme se odhalit záměr dárce. Nechme projít lidstvo před zrcadlem Desatera a sledujme jeho vývoj od tohoto pomalu vyhasínajícího ohniště na břehu řeky Jordán, staletími a tisíciletími až k vrcholu XX. století.

V dobách Mojžíšových byl člověk těsně spjat s rodinou do které se narodil, místa i pospolitostí ve které prožil celý svůj život. Kdyby v této společnosti něco ukradl, zabil, nectil své rodiče či jakkoliv jinak se prohřešil proti Desateru. Do konce života by to o něm všichni věděli! Chudák člověk neměl mezi těmito lidmi šanci uniknout odpovědnosti za své špatné skutky.

Jak si člověk uvědomoval svou fyzickou a rozumovou odlišnost od ostatních lidí, úměrně tomu se snažil být nezávislý na jiné než vlastní vůli.

Začal boj člověka za nezávislost a svobodu.

Proč by se měl podřizovat nelidským zákonům?! Bere osud do svých rukou a vytváří si vlastní, lidštější pravidla!

Tak vzniká lidská spravedlnost. Jejím základem jsou lidské zákony a vám není třeba vysvětlovat jak vznikají, komu a k čemu slouží.

Zázračná schopnost, **rozum**, člověku skvěle pomohla vymanit se z božího diktátu. A není se co divit, že ve Francouzské revoluci, jen se lid vymanil z **pokořujícího** diktátu církve a monarchie. Hned zákonem svrhli boží kult a na místo Boha obratem dosadili Rozum. Áron by se divil jak jeho smrtelný hřích se zlatým teletem byl mistrně posvěcen.

Člověk se dokázal ze závislosti na rodičích vymanit.

Může je na stáří do ústavu odložit.

Manželství nesmí svobodu muže omezit.

V bordelech lze svobodu objevit.

Násilí a zabíjení jsme na zábavu proměnili.

Vrahy a zloděje coby hrdiny velebíme.

Chytrý chápe - hlupák neví po čem si šlape.

Rozumný s chudákem svobodně zatočí.

Je to rozumná věc ten právní stát.

Daří se odpovědnosti za špatné činy unikát

Fyzická a duševní rozkoš je z ráje ovocem.

Svoboda a nezávislost našim zlatým teletem.

Člověk se v cestě za svobodou a nezávislostí natolik vzdálil záměru dárce Desatera, že dnes, při pohledu do tohoto zrcadla se v něm mnohdy nechce vidět nebo nemůže poznat.

Ano tam, to cosi mocně a důstojně vypadající, to jste vy. Máte OK byznys a sype to dobře. Tak proč se starat, kdo to zboží bere a co s ním dělá. Když dáte své prachy do banky, taky se nestaráte v jaký špíně je votočí. Chcete jen co vám ze zákona patří. Zisk, své procenta. Dělají to tak všichni a když ne vy, udělá to konkurence. To je byznys. Každý má právo svobodně se rozhodnout.

I to malé, bezmocné a veselící se, to jste také vy. Jen se dřete a nic z toho pořádně nemáte. Je to osud, že jste se nenarodili do lepší rodiny. Ale s tím člověk nic nenadělá. Staráte se o své a byl by klid, kdyby se každý taky staral jen o své. Nebaví vás poslouchat věčně, že někomu závidíte. Ale stejně, jaká je v tom spravedlnost, že jeden má všechno a druhý málo nebo nic. Svoboda to je přepych pro mocné a vyvolené.

Život člověka je veden přirozenou, základní touhou. Podílet se jen na právech. Nést odpovědnost jen za dobré skutky. Či přesněji řečeno, skutky, které by přinášely jen slast či prospěch. A to není totéž.

V zrcadle jak jej běžně známe **musí** člověk jen pasivně přihlížet tomu co **dobrého i špatného** zdědil po všech známých i neznámých předcích, Adamem a Evou počínaje. Proto horečně studuje zákony genetiky aby odhalil míru své **závislosti**. na nelidských zákonech a také je ovládl.

K oddělení dobrého od špatného podle vůle člověka slouží lidská zrcadla. Zejména **noviny a televize**. Za peníze, aniž by vás někdo **poznal**, vás lidé mohou **vidět** jen z dobré stránky. A když je třeba můžete svého protivníka ukázat zase jen z té špatné strany. Proto má člověk k těmto lidským zázrakům posvátnou úctu a hluboce zbožný vztah.

V zrcadle Desatera, které je nelidského původu, můžeme sledovat jak člověk, rody či národy dědí dík lidským zákonům. Jakou měrou se komu dařilo hromadit práva, tyto materializovat a tak si určit míru své **nezávislosti**.

Na jedné straně vyrostlo mocné impérium silných a rozumných, kteří dokázali oddělit práva od povinností. Práva soustředili a zajistili jejich nerušený dědičný přenos. O povinnostech rozhodují nezávisle a **svobodně**.

Na druhé straně se současně a zákonitě vytvořila veliká skupina slabších, méně schopných, kteří z pokolení na pokolení ztráceli ze svých práv a dědili stále více povinností. Na svých povinnostech jsou již zcela **závislí**.

Je to základní konflikt nelidských zákonů se zákony lidskými.

Vesmírné, nelidské, zákony neznají náhodu. Člověk se pro určitý cíl rodí v určeném čase, na určeném místě odpovídajícím rodičům. Ale namísto toho, aby se pokusil tento cíl nalézt. Jen začne brát rozum, usiluje změnit vše podle své vůle. Proč by měl hledat smysl svého života? Vždyť jej může, rozumně vzato, svou vlastní vůlí vytvořit!!

Proč trpět nedostatky svých rodičů? Proč být připoután k místu, Zemi kde se narodil? Proč by nemohl manžela opustit, zabít či krást? Kdo by se chtěl jeho svobodné vůli postavit?! Vše se dá rozumně zdůvodnit!

Ti nejrozumnější z lidí, si přece nedají nelidskými zákony nic diktovat! Klidně ctí to zděděné břemeno, nelidské Desatero. Však s kouzelnou lehkostí jej dokáží do posledního písmene ignorovat. Právě ti

odvážní a nejrozzumnější vytvořili mocný světový pakt. **Pakt svobodných pokrytců.** Těch, kteří dokáží ty nejhorší myšlenky a skutky rozumem posvěcovat.

Současně zákonitě vzniká veliká protikladná skupina méně rozumných. Či snad lépe řečeno těch, kteří rozumu nemají odvalu užívat jako svobodní pokrytci. **Pakt zbabělých hrdinů.** Ti, co se nezbavili závislosti na tom co jim bylo nelidskými zákony určeno. Hrdinně trpí posměchem a diktátem svobodných pokrytců, ale současně je obdivují!!!

A co huře. Nechápu a proto jim **závidí!!** Tu rozumovou dovednost, svobodu a nezávislost.

Ano, **Nevědomost je matkou Závisti.**

Na vrcholu **XX.** století ti nejrozzumnější dokáží titánské činy, které jsou podobny moci boží. A není se co divit, že by chtěli být i nesmrtelní. Však smrt je cíl, který nemůže člověk minout. Ve své rozumové pýše cestu k tomuto cíli povýšili na smysl pozemské existence. Proto člověk buduje pozemský ráj, aby v tělesné a duševní rozkoši si zpříjemnil čekání na smrt. Jen málo kdo by byl ochoten přijmout jiný smysl života. A vůbec nikdo si nepřipouští, že on sám by snad měl nést i odpovědnost za události pozemského života.

Vždyť kdo by měl rozhodovat o odpovědnosti, třeba za války? Slabší, poražení? To se nikdy nestalo! Každý chce být na straně mocného, vítěze. Neboť ten vždy soudí a rozhoduje. A ti slabí, poražení, či bojem, válkou nejvíce zkoušení přicházejí do kostelů aby společně či jen sami za sebe našli odpovědi na otázky.

Co je to za Boha?! Kde je když trpíme?! Jak to mohl dopustit?!

A stále nikde nenacházejí uspokojivé odpovědi, ani důkaz Boží existence. Po utrpení I. světové války přišla ještě hroznější II. celosvětová lidská jatka. Lidstvo se chvěje obavami před ještě ničivější celosvětovou jadernou či jinou katastrofou. Pro většinu rozumných lidí dostatečný důvod k tomu aby spoléhali jen na sebe.

Přitom by stačila maličkost. Použit rozumu k účelu za jakým byl člověku dán. Ale člověk od svého stvoření nechce nést za nic špatného odpovědnost. Boha viní za vyhnání z ráje! Vítězové i poražení, silní, slabí, všichni lidé by chtěli oddělit dobré od špatného. To aby odpovědnost za naše špatnosti na sebe vzal Spasitel - Vykupitel - či snad sám Bůh! A protože se tak dosud nestalo, je to pro většinu rozumných lidí dostatečný důkaz toho, že Bůh neexistuje. Nebo v lepším případě stále lze spekulovat o jeho spravedlnosti a dobrotě

Však jaký by to byl Otec, kdyby nenechal své děti aby se samy poučily?!

Právě proto jsem vás zlákal do této doby a místa za tímto výjimečným člověkem. Kde jinde bychom mohli lépe pochopit než v jeho přítomnosti. Je u cíle a spolu s tímto ohněm se ztratí i světlo jeho života. A já bych mu chtěl poděkovat. Když ne za všechny, tak alespoň sám za sebe. Aby věděl, že nežil marně. Že jeho svědectví došlo pochopení.

Skloňme se všichni! Umírá Mojžíš. Žádný vůdce či hrdina. Člověk, který Boha i svůj lid miloval. Když Bůh ve chvíli hněvu chtěl s lidmi vše skoncovat. Dokázal svůj osobní zájem obětovat. Odmítl božskou nabídku, která z něj měla veliký národ udělat. Znáte snad člověka, který by dokázal takové nabídky odolat? Ani později při reptání lidu nelitovat! Ta odvaha Boha citově vydírat. Pokud by lidem neodpustil, aby jej raději z knihy kterou píše vymazal. Je stále mnoho co ve svědectvích Bible objevovat.

Děkujeme za všechna svědectví, která se dochovala. To až my, lidé XX.století můžeme pochopit boží moc, které jsme se natolik přiblížili, že dnes by nebyl problémem Mojžíše ve veliký národ klonovat. Jaderné zbraně, ze kterých máme smrtelný strach je třeba jako nástroj negativní harmonie brát. Však po této harmonii bychom na Zemi na tom všichni stejně špatně byli. Ještě jednou dovolte mi pokleknout a poděkovat.

Slyším?! Jako by někomu z vás něco upadlo.

Vidím, že někdo, snad z prozíravosti si vzal kladivo. Netřeba vysvětlovat k čemu ty veliké hřebíky. Rozum sám každému dá k čemu by se nejlépe hodily.

Chápu, dřeva sice kolem není nazbyt. Ale v zájmu civilizace by se dva trámký vždycky měly najít.

Věřím, že vám nedá práci sklepnout pevně ten praktický a jednoduchý tvar.

Vůbec jste mne nepřekvapili. Spíše naopak. Já jen, že je pozdě aby jste jej soudili a na kříž povýšili. Je mrtev!

Však kdo by nelenil a klek, mohl by oheň ještě rozfoukat!

Je snadné soudit tomu, kdo není schopen a nechce pochopit!

Však buďte trpěliví. Za tisíc let jen pár století uběhne a přijde vaše pravá chvíle, aby jste mohli svou moc a rozum projevit.

A sám, snad dokážu nést obvinění, že jsem chtěl s Mojžíšem, tím zrádcem lidstva, kolaborovat.

Chápu vaši obžalobu. Sloužil cizí moci! Zrazoval národ! Boží diktatuře chtěl lidstvo zaprodat!

Tak vážná obvinění nelze na lehkou váhu brát.

Nechci nic zlehčovat. Nemám co namítat. Jen to, že Bůh sám nemůže tvrdou lidskou šíjí překonat. Již v ráji se člověk nedal božím zákazem vychovat. Věčná touha žene člověka aby stále nové poznával. Nezávislost, svobodu, demokracii, právní stát. Proč by se měl Boží diktatuře podřizovat? Kdo má právo svobodu člověka omezovat?! Dík nejchytřejším z lidí víme, jak se lidská diktatura dokáže rychle transformovat. Diktaturu pánů, šlechty, církví střídá diktát rozumu a idejí politických stran. Vojenská, policejní, parlamentní.

Vy je snad umíte všechny spočítat?

Jen málo komu je třeba diktaturu trhu a strachu vysvětlovat. Všechny pak kojí a hýčká byrokratický stát.

Vy víte jak se budou transformovat? Co v nich bude muset člověk prožívat?

Ne. Proti žádnému z vašich obvinění nemohu rozumně odporovat.

Nezapírám. Přiznávám!

Poznání lidských diktatur nám lidem Mojžíš nechtěl dát!!!

Chtěl bránit tomu aby se lidstvo mohlo c i v i l i z o v a t !!

Za to mne můžete spolu s ním plným právem soudit a žalovat.

V klidu nechám rozumné soudce o trestu licitovat. Právníky, politiky, ekonomy vědecké studie propracovat.

Však kdo. Kdo z vás řekne lidem pravdu!? Co musí člověk v bitvě o nezávislost ještě - prožít - poznat - obětovat!!

Nechci si přitěžovat. Jen drobnost mi dovoluete poznamenat.

Je jen jeden Vesmír!

A v něm nelidská diktatura!!

*Jsem část té síly,
která chce jen zlo
a stále koná dobro.*
Mefistofeles

IV.

Nikdy se nedovím, kolik důvěřivých čtenářů jsem přiotrávil. Spoléhal jsem na rozum, který měl každého varovat, abyste včas odložili tuto knihu a nedošlo na nejhorší. Při očkování tohoto druhu je bouřlivá reakce rozumu těch nejchytřejších a nejvzdělanějších lidí zcela přirozená.

Dobře se na sebe podívejte do zrcadla. Vyplázněte jazyk. Důkladně prohlédněte celé tělo!

Pokud jste se osypali, neměli byste pokračovat v četbě!

Hned na počátku jsem vás upozornil oč se jedná. To váš rozum měl zvážit jak silnou dávku snesete. Mým záměrem nebylo někoho otrávit, či vyvolat alergii na Život. Naopak! Pevně věřím, že po první prudké reakci rozumu se probudí ta známá, prastará a lidsky nezvladatelná touha po poznání. Právě ta, která stála Adama a Evu vyhoštění z ráje. A byť by byla stejně hříšná či jen škodolibě zvědavá, jak tato výprava skončí, je vítána.

Tak nespěchejte a využijte příležitosti. Nikdo vás nevidí, nemůžete se kompromitovat.. Máte jedinečnou možnost prostřednictvím svědectví Mojžíše poznat a pochopit, jak se Bůh vyvíjel - transformoval.

Pro některé z lidí jsou takové úvahy rouháním a kacírstvím. Je možno souhlasit. Nutno však upřesnit, že jistota jejich soudu je vrcholem pýchy a drzosti s níž si přisvojili právo soudit jiné lidi.

Ale kdyby jen to!

Je to ďábelská lstivost s níž současně upírají Bohu schopnost vývoje a tak absolutně negují jeho živou existenci.

Jsme jím stvořeni abychom byli jeho obrazem. Tak se nebojme sami o sobě, o obrazu Stvořitele uvažovat. Obraz není realita. Ani my nemůžeme být realitou Boha. Jsme jen živým obrazem. Obrazem jeho schopností.

Pokud skutečně pochopíme jak se vyvíjíme - transformujeme, můžeme se přiblížit i pochopení a poznání Boha.

Hned na počátku je třeba důsledně rozlišit mezi **vnitřní** a **vnější** přeměnou. Jak se transformujeme uvnitř, ve své podstatě a ve společnosti jako vnějším prostředím.

Jde o dlouhý a pestrý historický vývoj lidské společnosti, který jsme schopni sledovat od Mojžíše do dnešní doby globálních a složitých vztahů. Srovnávat vnější podmínky transformace lidí XX. století a současníků Mojžíšových je nemožné, neboť došlo k bouřlivým a převratným změnám. Dnes je hlavní význam kladen na schopnost vnější - společenské transformace. Do jaké pozice ve společnosti se můžete a umíte transformovat. Jak díky své vůli a rozumu dokážete využít příležitosti ke společenskému zařazení. Snadno pochopitelný příklad vnější transformace je nástup muže po základní vojenské službě k policii. Pouhá změna uniformy znamená převratnou společenskou transformaci. Šikanovaný voják se transformoval v opak, mocenský orgán. S vnější transformací jsou mnohdy spojeny rituály, svatební, promoční a další obřady. Je ale možná i negativní společenská transformace, kdy zpravidla po soudním rituálu se stanete vězněm. S vnějšími transformacemi není spojena vnitřní změna podstaty muže či ženy.

Ač nejsou zjevné, o to významnější jsou vnitřní transformace. Proměny podstaty, kterými lidé procházejí zcela zákonitě, nezávisle na své vůli od samotného stvoření do dnešní moderní doby.

1. stupeň transformace jedince mužského pohlaví je proměna **chlapce** v **muže**.
2. stupeň transformace jedince mužského pohlaví je proměna **muže** v **otce**.

Podobně je tomu i u ženského pohlaví.

1. stupeň transformace jedince ženského pohlaví je proměna **dívky** v **ženu**.
2. stupeň transformace jedince ženského pohlaví je proměna **ženy** v **matku**.

Je zřejmé, jak velevýznamným instrumentem je sexualita v případě prvního stupně transformace jak u chlapce, tak u dívky. A pro mnohé bude překvapivě šokujícím zjištěním, že sex je bez významu v případě transformace druhého stupně.

Význam sexuality lze snad hlouběji pochopit, pokud si dokážeme představit vývoj lidí bez sexuality. Že by jedinec mužského pohlaví ve svém životě **NEPOZNAL** ženu a ani ji **NEVIDĚL**. A zrovna tak pokud by některá z ženského pohlaví **NEPOZNALA** muže a ani jej **NEVIDĚLA**. Takoví jedinci, ať mužského či ženského pohlaví by nebyli schopni poznat sami sebe. Svou funkci, smysl své existence. Sexualita má nezastupitelnou funkci při poznávání jiných lidí a poznávání sebe sama.

Proto Desatero klade důraz na sounáležitost muže k ženě, na manželskou věrnost a důsledně se rozlišuje mezi tím kdo ženu **POZNAL** a tím, kdo s ní jen **LEŽEL**.

Nemusím se zbytečně rozepisovat o 2. stupni vnitřní transformace. Jak se muž stává otcem a žena matkou. Jaký je rozdíl mezi biologickým a skutečným otcem. Biologickou matkou a jak se žena stává skutečnou matkou. Lehce dokážete odhalit pasti, které si na sebe stráží moderní společnosti tím, že sexualitu proměňují na marketingovou záležitost. Plození dětí se stává otázkou vývoje špičkových „know-how,, a samotná výchova je řešena zdokonalováním sociálních a právních systémů.

Budeme cokoliv vyvíjet, jen abychom se nemuseli sami vyvíjet.

To není soud, to je pouhé konstatování jedné ze základních lidských tendencí. Je to vyjádření vztahu mezi vnitřním a vnějším. Jde o poznání sebe sama. A většina těch, kteří prožili první stupeň transformace vlastní podstaty chápe, proč jsou lidé k této slasti tak pevně poutáni A jen mlčky budou souhlasit, že nezvládnutá sexualita je příznakem infantililty. Dětské pošetilosti s ní mnozí sami sebe přesvědčují o své vyjimečnosti, protože nevědí, jak lépe zastříhat obavu ze skutečného vývoje.

Právě v této oblasti je **SVOBODA, VOLNOST, ROVNOST** v ideálním prostředí plném objevů.

Tak jak je první stupeň transformace prostorem pro rozvoj svobody je druhý stupeň jejím opakem. A kdo z lidí by neměl přirozený odpor k **ZÁVISLOSTI, OMEZENOSTI, NEROVNOSTI**.

Je zásadní rozdíl v charakteru transformace 2. stupně u muže a ženy. Na rozdíl od ženy, která se porodem dítěte a mateřstvím dostává do silné závislosti, je na mužově vůli a společenské tradici, co ze své svobody obětuje v rámci transformace 2.stupně.

Žena-matka se realizuje především v rodině a je archetypem **stability a závislosti**.

Muž-otec se realizuje především ve společnosti a je archetypem **aktivity a nezávislosti**.

Dost dobře vás nevidím, ale slyším, že někteří zneklidněli a začínají se drbat. Jsem si vědom toho, že bych takovými úvahami mohl vyvolat další otravu. Snad mi odpustíte až pochopíte pošetilost se kterou jsem spoléhal snad na zázrak. Nebo na ještě větší tmu, abych našel odvahu sdělit vám něco co některé hluboce zasáhne.

Je údělem detektiva vídat tragické události a bylo by chybou jim přivyknout. Mnohdy je nucen netušícím a zcela nepřipraveným lidem jako první oznamovat ty nejbolestnější události. Sami možná dobře víte jaký životní šok utrpí děti, které náhodně zjistí, že jejich rodiče vlastně nejsou jejich otcem a matkou.

Nevím proč zrovna já musím být poslem právě takovýchto zpráv? A když už to tak musí být, chtěl bych vás předem uklidnit. K té špatné mám pro vás i dobrou zprávu.

Nejdříve ta špatná.

Nejste člověk!

Nehleďte kolem sebe, koho že se to má týkat. Platí to pro všechny lidi bez výjimky. ať již čtou či budou ignorovat tyto řádky.

Jste jen muž! A vy, zase jenom žena!

A teď ta dobrá zpráva.

Muž a žena jsou částmi jednoho celku.

Člověka.

Vím. Chcete důkaz!!

A já mám co dělat abych překonal svou lidskost a nedopustil se osudové chyby tím, že bych dokazoval a argumentoval.

Ne, nesmím vám dát žádného důkazu. Mohu vám jen ukázat místa, kde je možno hledat. Však najít musíte již sami. Pochopte prosím, proč Ježíš bude užívat podobenství.

Jen když sami naleznete skutečně pochopíte přikázání Desatera.

Zejména zákaz jakkoliv Boha zpodobňovat.

Pro lidi je každý zákaz provokací.

Pro někoho výzva k **porušení** pro jiného k **pochopení**.

Ten známý, prastarý a osudný pocit křivdy odepřeného poznání. Dnes bychom mohli rokovat o přirozeném právu lidstva na informace. Běda kdo by chtěl toto přirozené právo lidem upírat!! A Bůh? No nevím co s tím udělat! Chtěl lidem přístup k informacím blokovat.

Však kdo je schopen pochopit, že nejde ani o zákaz, ani o Boha!? Ale o nás, o lidi. A tu nejdůležitější a nejpřímnější radu Stvořitele.

Protože cokoli **stvoříme** či dokonce si jen **představíme**, musíme v budoucnosti překonávat.

Mnozí již pochopili tzv. generační problémy, jak stále bolestným vývojem procházejí představy dětí o rodičích a pak těch samých dětí coby rodičů o vlastních dětech. Obdobně se to má s představami o rodině, manželství a s dalšími lidskými vztahy.

Zcela záměrně je toto přikázání hned v úvodu Desatera. A vzdor tomu je lidmi snad nejméně pochopeno. Všimněte si však jak jednal Bůh! Když stvořil zvířata, nebeské ptactvo a polní zvěř, přivedl je k Člověku a ten je pojmenoval!

Ne Bůh, ale Člověk je pojmenoval!!

Zkuste domyslet, kdyby tomu bylo naopak. A pro jistotu si sedněte, pokud by vám náhodou došlo, že na vrcholu XX. století, díky zázrakům techniky je vám také vše přivedeno až do vašich domovů. A mnohé obejde nepopsatelná hrůza při pomyšlení, kdo že za vás již vše pojmenoval?! Co má být dobro a co zlo, co láska a nenávisť. Kdo má být přítel a kdo nepřítel. A snad se konečně přestanete i divit k čemu že jsou války. Ano, stále hroznější války! Ty nejhroznější války nám pomáhají překonat ty nejhroznější představy. Představy, které jsme nechali ty nejsvobodnější z lidí pro nás všechny vytvořit a až do svých duší dopravit!!

Ale Bůh, Bůh s tím nemá společného vůbec nic!!! Co mohl to pro nás udělat. Dal nám vše čeho je třeba a obětoval víc, než si kdo z lidí umí představit. To jen my nechceme nic z darovaného pochopit a snažíme se vzájemně přesvědčit, že pravice je lepší než levice. Stejně tak nádech má přednost před výdechem. Že důležitější je kladná polarita i pro kompas je významnějším severní pól. Tak není divu, že když nejsme schopni celek pochopit, snažíme se Starý proti Novému zákonu postavit. Stejně tak i ženu muži podřídít. O všem vědecky budáme a stejně vnitřně váháme, zda by to nemohlo i obráceně být.

A vy, kteří jste již pochopili, nemarněte úvahami čas, zda byste mi odpustili. Čas máme přesně vyměřen. Mým přáním je ukázat něco z toho co jsem zahlédl. Nic víc! Proto na správné straně naostřete rozum abyste **viděli a pochopili**.

Je bez významu jak si Boha představit, když je možno sledovat jeho jednání, schopnosti a příklad si z něj vzít.

Je možno vidět jak Bůh jedná a stále mít na paměti, že tvoří slovem.

- **Ze země** vytvořil všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo.
- Vytvořil Člověka. Prach **ze země** a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal Člověk živým tvorem.
- **Z žebra**, které vzal z Člověka utvořil ženu.

Je vidět zásadní rozdíl mezi tím **JAK** byl tvořen Člověk a žena. Žena jako živý tvor byla tvořena z živého tvora.

Jistě není bez významu, spíše naopak, zamyslet se nad pohnutkou, **PROČ** tvoří Člověka - **aby byl obrazem podle jeho podoby** -

Ale skutečně něco významného o Stvořiteli se dovídáme až z toho, **PROČ** tvoří ženu - **není dobré aby byl Člověk sám** -

Že není dobré být sám, to je zkušenost Boha. Nepochybně ze své vlastní zkušenosti pro Člověka tvoří pomoc jemu rovnou. Ženu. Všimněme si dobře, že žena má být Člověku rovna! A nemám odvahu soudit vydařenost tohoto tvůrčího činu Boha. Zda snad neodebral z Člověka příliš nebo naopak málo. A především se nenechte pánové mýlit tím, že bylo odebráno pouze žebro. Nejde o hardware, ale o software. Nemohu soudit, jsem taky jen to, co z Člověka po stvoření ženy zbylo. Možná, že muž je jen odpadem, ale ponecháme budoucnosti aby ukázala jak se toto Boží dílo vydařilo. Dobrý strom se pozná přece po ovoci.

Muž a žena si jsou rovni ve způsobu vnitřní transformace. V jejich podstatě a proměnách není rozdílu. Je zřejmá jejich polarita, protikladnost a tedy i sounáležitost k jednomu celku.

První Člověk byl obrazem Boha. Je snad zbytečné připomínat, že na vytvoření obrazu není bráno nic ze zobrazovaného. Na malířově plátně, v atelieru fotografa či ve filmovém studiu z vás nezůstane

vůbec nic. Oproti tomu žena je tvořena z Člověka. Proto nemůže jít o obraz Člověka. Žena je člověkem. Nepochybně tímto okamžikem přestává existovat Člověk jako jedno tělo, a je rozdělen na muže a ženu.

Jsme stále ještě v ráji a dříve než Bůh stvořil ženu, musel přivést všechnu polní zvěř a nebeské ptactvo k Člověku aby ten je poznal a pojmenoval. Jen Bůh ví, **PROČ** musel volit tak pracný a náročný proces.

Příčina byla nepochybně v Člověku, který byl zcela odkázán na Boha a nebyl schopen ničeho bez jeho vůle. I muž a žena do doby než dali na radu hada neměli vůbec potuchy co to je nahota. Je již na čase hada rehabilitovat a za jeho osudovou radu mu poděkovat Protože kdyby nebylo jeho rady a ženy, která na ni dala, dodnes bychom obdělávali a střežili zahradu v Edenu. Znali všechnu polní zvěř a nebeské ptactvo, ale nevěděli nic o nahotě ani Boží existenci. To až okamžikem, kdy se lidem otevřely oči, poznali nejen že jsou nazí, ale poznávají i strach. Je to první okamžik, kdy si uvědomují existenci Boží.

Ještě jednou je na místě hadovi poděkovat a nutno uznat že nelhal. Lidem se otevřely oči, získali představitost a s ní i tvůrčí schopnost. Dokážeme rozlišovat dobré i zlé a tvořit stejně jako Bůh.

Jsme schopni toho co si umíme představit. A pozor na to - **Jenom toho co si umíme představit!!**

Buďte chytří jako hadi a něžní jako holoubci. Opravte si svou představu o hadovi. Je nejvyšším oceněním, když je detektiv nazván hadem.

Teď byste uvítali, kdybych vám dopřál trochu klidu k zamyšlení nad tím jak je to s poznáním sebe sama. Je nápadná shoda mezi tím proč Bůh tvoří Člověka a proč je tvořena žena. Člověk by se nemohl poznat, kdyby nebyl mužem a ženou.

Kdo zná jen sebe sama, nemůže se skutečně poznat.

Zdali pak na tom podobně není i Bůh? Že by bez Člověka nebyl schopen poznání sebe sama? Pravda, takovou myšlenku je snad lépe ihned zavrhnout! Ale moc s tím nespěchejte a zamyslete se i nad tím, proč má Bůh k lidem při tom všem co provádíme tak sentimentální vztah. To nechám jen na vás, ale nyní pospěšte a podívejte se pořádně na ty nejtěžší chvíle které Mojžíš prožil a sledujte jak jedná Bůh.

Skutečný charakter lidí se nejlépe pozná v mezních životních situacích. Jiné to nebude ani s poznáváním podstaty Boha, jsme přece jeho obrazem.

V Mojžíšově životě není o mezní situace nouze. Zcela vyjímečná chvíle skutečně osudového rozhodování nastává ale i pro Boha, když na hoře Sinaj probíhá 40 dní Mojžíšova zasvěcení. Jde o tak dokonalé svědectví Mojžíšovo, že nelze vynechat jedině slovo:

*I promluvil Hospodin k Mojžíšovi. Sestup dolů. Tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země se vrhá do zkázy. Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili si sochu býčka a klanějí se mu obětují mu a říkají: „To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.“ Hospodin dále Mojžíšovi řekl: „**Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. *Teď mne nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skoncuji to s nimi, z tebe však udělám veliký národ.***„*

Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha o shovívavost: Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? Proč mají Egypťané říkat: „Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil a nadobro je smetl z povrchu země.“ Upust' od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, jež proti svému lidu zamýšlíš. Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví.“ A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem o němž mluvil, že jej dopustí na svůj lid. /Ex,32,7-14/

Kdo z detektivů je nadán představitostí, má za sebou polovinu cesty k pochopení jak Boha tak Mojžíše. Je to hektická situace, kdy Bůh chce ze zcela pochopitelných důvodů s lidmi vše skoncovat. Jde o flagrantní porušení prvního přikázání Desatera. A stejně jako vám je to jasné i Mojžíšovi. Ale na rozdíl od nás je Mojžíš v nezávidění hodné situaci, když mu Bůh dává pohádkově kouzelnou nabídku.

Že z něj udělá veliký národ.

Bůh vkládá osud všech Izraelců do rukou Mojžíšových. Na něm záleží, jak se rozhodne. Podle toho se Bůh zachová.

Vy byste dokázali v takové situaci odporovat Bohu? Znáte snad někoho kým byste si byli jisti, že by takovou nabídku nepřijal? A za sebe, co vy! Dokázali byste odolat?

Donedávna to byla pro lidstvo jen bájná nabídka, ale dnes na konci XX. století je to realita. Dokážeme klonovat i zvířata a je otázkou času, že vědci překonají poslední zábrany a naklonují člověka.

Také nepřehlédněte, že Bůh Izraelce jen **VIDÍ**, ale Mojžíš svůj lid **ZNÁ** a proto prosí o slitování.

Ale zpátky k Mojžíšovi, není ještě všemu konec. Nikomu nebude dělat potíže představit si v jaké náladě přiběhl Mojžíš do tábora, když před tím vida křepčící lid uctívající zlatého býčka, pod horou rozbil dvě desky s božím svěděctvím. Nelze jinak, než opět doslova uvést jeho svěděctví.

*Tu se Mojžíš postavil do brány tábora a zvolal.: „Kdo je Hospodinův, ke mně!“, Seběhli se k němu všichni Léviiovci. Řekl jim: „**Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Všichni si připněte k boku meč, projděte táborem tam i zpět od brány k bráně a zabijte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého nejbližšího.**“, Léviiovci. vykonali co jim Mojžíš rozkázal; toho dne padlo z lidu na tři tisíce mužů. Potom Mojžíš řekl: „Ujměte se dnes svého úřadu pro Hospodina každý, kdo povstal proti svému synovi či bratru, aby vám dnes dal své požehnání.“, /Ex.32.26-29/*

Je těžké, velice těžké soudit a zabít vlastního bratra, přítele a nejbližšího. Řečeno jinak, dělat pořádek ve vlastním domě, uklízet před svým prahem. Však také v porovnání s tím, čeho se Izraelští dopustili, je překvapivě malý počet zabitých. Léviiovci sice vykonali to co rozkázal Mojžíš, ale plnili vůli Boha! Jde o naprosto ojedinělý případ a bylo by pošetilostí pátrat v historii, zda si z tohoto snad lidstvo vzalo poučení či příklad. Naopak, stále zvyšujeme efektivnost zabíjení aby bylo po vůli „Velkých bratrů,“ jejich přátel a blízkých. Jde přece o dobytí a udržení úřadů, společenského postavení. A děje se tak od nepaměti pod prapory víry, svobody či spravedlnosti v zájmu rozvoje a pokroku. Vy sami na to snadno přijdete co Bůh tímto příkazem sledoval. A znovu si dobře uvědomte, že to nebylo a ani nemohlo být z lidské hlavy! Ale teď musíme dál.

Hned nazítří Mojžíš vystoupil zpět na horu aby Hospodina usmířil. Jde o každé slovo a opět je nutno citovat:

*Mojžíš se tedy vrátil k Hospodinu a řekl: „Ach, tento lid se dopustil velikého hříchu, udělali si zlatého boha. Můžeš jim ten hřích ještě odpustit? **Ne-li, vymaž mě ze své knihy kterou píšeš!**“, Ale Hospodin Mojžíšovi odpověděl: „**Vymažu ze své knihy toho, kdo proti mně zhřešil. A ty nyní jdi a ved' lid, jak jsem ti řekl. Hle můj posel půjde před tebou. A až přijde den mého trestu, potrestám jejich hříchy na nich.**/Ex.32, 31-34/.*

Nebudu polemizovat zda jde o odvahu či drzost Mojžíše vydírat Boha. Citově vydírat! Lidskému chápání by bylo srozumitelnější, kdyby nabídl svůj život. Ale smrt člověka zřejmě není nic proti tomu, být vymazán z knihy kterou Bůh píše. Prosím podržte v dobré paměti, že krajním opatřením Boha je vymazání. Ne usmrcení, ale **VYMAZÁNÍ**.

Opakem vymazání je zapsání. Svěděctví Mojžíšovo nás může přiblížit pochopení. Při putování k Zaslíbené zemi lidé nejednou reptali a Mojžíš si Bohu posteskl, že úkol ke kterému jej vybral je nad jeho síly. Bůh pak přislíbil pomoc s tím, aby Mojžíš vybral sedmdesát mužů z izraelských starších. Doslovné svěděctví stojí za to :

*Mojžíš tedy vyšel ven a oznámil Hospodinova slova lidu. Shromáždil sedmdesát mužů ze starších lidu a rozestavil je kolem stanu. Hospodin sestoupil v oblaku, promluvil k němu a odebral z ducha, který byl na něm a dal jej těm sedmdesáti starším. Sotva na nich duch spočinul, prorokovali, ale potom už nikdy. Dva muži však zůstali v táboře, jeden se jmenoval Eldad a druhý Médad. I na nich spočinul duch, ačkoliv nepřišli ke stanu; byli totiž mezi **zapsanými**. Ti prorokovali v táboře./Nu11,24-26/*

Je zřejmé, že zápisem do knihy, kterou Bůh píše, se účinek dostaví bez ohledu na to, kde se adresát nalézá. Ponechám na vás abyste sami ocenili přesnost Mojžíšova svěděctví a jeho prostřednictvím na dalších místech poznávali jak jedná Bůh.

Jako detektivové můžete sloužit nejen lidské spravedlnosti. Však vám nepřísluší ani soudit ani trestat ač trest patří ke spravedlnosti. Vraťme se k tomu co o trestání a spravedlnosti říká Bůh a srovnajme s lidskou spravedlností.

„A až přijde den mého trestu, potrestám jejich hříchy na nich.,,

Na první pohled jde o princip zcela odlišný od zásad uplatňovaných při lidské spravedlnosti.

Nutným předpokladem lidské spravedlnosti je žaloba či odhalení činu, který je v rozporu s platným lidským zákonem. Ale to není ještě záruka, že dojde k potrestání. Špatností se lidé nedopouští s vědomím, že budou potrestáni. Právě naopak. Čím úspěšněji unikají lidské spravedlnosti, z odpovědností za své špatné činy, tím všeobecně v lidech roste i pochybnost nejen v lidskou ale i v Boží spravedlnost. Bylo by možno široce psát o zkušenostech s lidskou spravedlností, jak se zákon sám může stát špatností, když připustí, aby se zločin vyplácel. Ale nám jde o pochopení Boží spravedlnosti.

Boží soud a trest je spojen s časem. Určitým den!

Den trestu je stanoven nám všem bez výjimky. Je to den smrti. Neboť ten ve svém životě nemůže žádný člověk minout. Proto také smrtí nemůže nic končit. Trest by neměl smysl. Nastává výkon

Božího rozhodnutí. Boží soud je **neomezený**. Soudí vše dobré i špatné co člověk za celý život do doby soudu-smrti, vykonal. Naproti tomu lidský soud je **omezený** žalobou a k jiným ať dobrým či špatným skutkům se až na výjimky nepřihlíží.

Myslete na to, že smrtí nic nekončí. Jen nechápající může vyhrožovat spravedlností.

Nyní již sami dokážete procházet Mojžíšova svědectví a odhalovat to, co nechce být lidmi dodnes pochopeno.

Mojžíš a s ním všichni jeho současníci z lidu Izraelského **viděli** i dnes těžko představitelnou, obrovskou moc boží. Ale on jediný, Bohu nejbližší, **poznal** i jeho slabost. To Mojžíš probudil v Bohu cit. On poznal jak se Bůh za 40 let strávených s Izraelskými na poušti měnil, transformoval - poznal lásku.

Mocný se stal Dokonalým.

Dokonalost je Láska.

Otec i Matka.

Bůh se stal Otcem.

Láska je dokonalost. Dokonalost to je harmonie. A o tu ve Vesmíru jde.

Z lidského hlediska je sexualita jen touhou po dokonalosti. Otcovství a mateřství pak dlouholetá, strastiplná cesta pouští k této dokonalosti. Vidíte již k čemu má sloužit manželství?!

Lidem jsou dány i jiné možnosti spojení s Dokonalostí. Tou nejběžnější je modlitba.

Sice trochu předbíhám, ale pro Vás, kteří jste došli až do těchto míst mám připravenou jednu přísně důvěrnou informaci.

Je známo, že lidstvo stále pátrá v hlubinách nekonečného vesmíru v naději, že naváže spojení s jinými rozumnými bytostmi. Nevěří tomu, že na nebi lze nalézt jen to co je i na zemi. Jistým radioamatérem bylo náhodně zachyceno vysílání z jakéhosi Radiového světa.

Tam ctihodný sir Walkman vypracoval evoluční teorii, podle níž na počátku všeho nebyl šroubek ani matička, jak se dlouho předpokládalo, ale drátek! To však popírá profesor Radarovič, který při archeologických výzkumech dosud nic nenalezl a tak dokazuje, že dávno před drátkem byla vyspělá civilizace bezdrátového spojení. Mezi věřícími však dosud přetrvává víra, že Rádio a Televizi stvořil Elektron.

Možná se budete smát, ale co když jsme na tom podobně jako v Radiovém světě, kde ctihodný sir Walkman správně zmapoval, že vývoj probíhal od drátku až po Rádio a Televizi jen s jednou chybičkou.

Nevyvíjeli se, ale byli vyvinuti!

Pak by podobně příroda kolem nás byla velkou vývojovou dílnou ve které byl člověk postupně vyvíjen, tvořen, a kde až od jistého času se rozvíjíme sami. Všechny živé bytosti nižších druhů kolem nás by pak nebyly ničím jiným než nezbytně nutnými vývojovými stádii projektu Člověk.

V.

Rozum působící v každém z nás je Bůh.

Menander

Pro některé začínající detektivy bude možná zklamáním, že cesta k Prameni nepovede směrem do temných hlubin minulosti. Máte v sobě sice světlo, které by vám osvítilo cestu, ale nejde o cestu. Jde o Světlo.

SVĚTLO, které **vzejde** nad Betlémem a **zapadne** nad Golgotou Jeruzalémskou. A to by si skutečný detektiv neměl nechat ujít. Natož takovou událost ignorovat.

Jde o Ježíše.

Na rozdíl od Mojžíše nemáme knihy Ježíšovy, ale jen čtyři lidská svědectví o jeho životě a smrti. Bylo by chybou zkoumat, které je pravdivější. Buďme za ně stejně vděční, jako za svědectví Mojžíšovo.

Jeho narození nebylo náhodnou, ale naopak lidmi předvídanou a očekávanou událostí. Dostal lidský prosté jméno Ježíš. Byl zván Mesiášem, Vykupitelem, Spasitelem i jinak. Ale pro nás je důležité, že Ježíš udal své skutečné jméno.

Syn člověka.

Podobně jako ve XX. století jména Apollo-2 či Sojuz-7 jsou zcela srozumitelnými jmény pro lidské tvůrčí činy, tak jméno, kterého se Ježíšovi dostalo od toho, kdo jej stvořil, nám dává absolutní jistotu, kdo je jeho stvořitelem a stejně tak, kdo byl jeho předchůdcem.

Byl našimi předky odsouzen a popraven proto, že nebyl pochopen.

Ničil tradici otců!!

LIDSKOU PŘEDSTAVU ZÁKONA, kterou si za více jak tisíc let Izraelští vytvořili. Je na čase pochopit, že Nový zákon není žádným zákonem.

Ježíš sám vyhlašuje „*Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit nýbrž naplnit.*“/Mk5,17

Proto zcela zákonitě nic nepsal. Netvořil žádné nové učení, neboť Zákon jen naplňoval. A věřte, že stojí za to pozorovat jak byl pravdivý a absolutní. Jako Ten, kdo jej stvořil.

Ježíš svým životem a skutky lidem manifestuje **BOŽÍ PŘEDSTAVU ZÁKONA**, která ale není lidmi přijata. A i my dnes, pokud chceme skutečně pochopit, nesmíme soudit nikoho, byť by se zdálo, že se zasloužil o Ježíšovu smrt sebevíce.

Naopak. Sledujte s obdivem rozumovou vyspělost našich předků. Co vše elita tehdejší společnosti, v souladu se Zákonem. Tak jak se na právní stát sluší dělala, jen aby usvědčila Ježíše z nepravosti a dosáhla jeho popravení. A že toho dosáhli aniž by si ruce poskvřili!

Slibuji, že kdo z vás vytrvá až do konce, pochopí víc než jen spravedlnost.

Na rozdíl od lidí, kteří hledají smysl svého života, měl v této otázce Ježíš nepochybně zcela jasno. Hlásal království Boží, konal zázraky, četl lidem myšlenky, znal budoucnost. Znal dokonce i konec svého života. Tomu všemu se přirozeně rozvinutý rozum dnešních vzdělaných lidí musí postavit pochybností. Ale jak již bylo naznačeno. Ježíš byl transformátorem vyššího typu než je člověk.

I na dnešní poměry je více než podivínské jeho prohlášení, že nepřišel aby si dal sloužit, ale aby sloužil. Nenechte se zmýlit ani tím, že přece jen od lidí něco žádá.

Milosrdenství chci a ne obět’/Mat.9,12,/

Právě to je kamenem úrazu. Ježíš nežádá nic pro sebe, ale žádá od lidí aby změnili vztahy mezi sebou. Zdá se to být maličkost, ale lidmi je zřejmě neuskutečnitelná. Ani on sám se spravedlností, natož milosrdenství od lidí nedočká. A přitom z moci která mu byla dána, ukázal jen málo! Či lépe, mnoho ukázal a málo jsme pochopili.

Sám Ježíš říká. Kdybyste věděli, co znamená „**milosrdenství chci a ne obět’**“, neodsuzovali byste nevinné /Mat.12,7/.

Pokud jde o milosrdenství, jde nepochybně o víc než jen o spravedlnost.

Milosrdenství je vyšší oktáva spravedlnosti. A někteří nakonec pochopí, i vyšší oktávu milosrdenství. Však z počátku je pro nás důležité pochopení spravedlnosti. A nebude nikterak lehké v bouřlivém životě Ježíše sledovat pouze tento směr abychom nakonec zjistili, jak dobře jsme učinili.

Je více než zajímavé sledovat případy, kdy Ježíš káže, vyučuje lid, a srovnávat s případy, jak pod tlakem okolností, kdy mu jde i o život je nucen projevít svou podstatu.

Jedním z předpokladů spravedlnosti je osobnost soudce. Zkoumejme co Ježíš říká na adresu profesionálních soudců.

Podobenství o soudci a vdově.

Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modliti a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: „Zastaň se mne proti mému odpůrci. Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem bude stále chodit, a nakonec mne umoří. A Pán řekl: Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají i když jim pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezně Syn člověka víru na zemi, až přijde? „/L18,1-8/

Nedejte se svést tím, že rámeček je dán pro vytrvalost v motlitbě. Povšimněte si raději jak určuje dvě roviny kvality soudce. Vertikální a horizontální.

Vertikální rovina je definována slovy, **Boha se nebojí**. Nepřipouští si existenci ničeho nadřazeného a odpovědnost k vyššímu. To je **NEZÁVISLOST**.

Horizontální rovina je definována slovy, **z lidí si nic nedělá**. Nepřipouští si odpovědnost ani ve vztahu k jedincům svého druhu. To je **SVOBODA**.

V osobě soudce, kde se setkávají tyto dvě ryzí lidské vlastnosti, **nezávislost a svoboda**, je záruka soudcovy **LHOŠTEJNOSTI!**

A kdo pochopil, přestane se divit, proč dnešní lidé i vnitřně rezignují ve víře v existenci spravedlnosti. Lhošteiní soudci nehledí na spravedlnost, ale vyhoví těm, kteří je nejvíce obtěžují.

Stejně, ne-li významnější poučení je z případu, kdy člověk je sám sobě soudcem.

O farizeu a celníkovi

O těch, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podobenství: „Dva muži vstoupili do chrámu aby se modlili; jeden byl farizeus, druhý celník. Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho co získám.„ Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: „Bože, slituj se nade mnou hříšným.„ Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.„/L 18,9-14/

Chcete-li být dobrým detektivem a nestranným vyšetřovatelem, varujte se rychlých soudů jako svědek Lukáš. Protože pak vám unikne poznání podstaty. Jde sice o dva muže protikladného společenského postavení. Úctyhodného farizea a opovrhovaného celníka, ale nejde o soud nad společenskými třídami. Ospravedlnění se sice dostává prosícím. Ale to neznamená, že děkovat Bohu by mělo být špatné. Oba muži uznávají svou **závislost**, odpovědnost k vyšší moci.

V motlitbě farizea nelze přehlédnout opravdovou a hlubokou upřímnost s níž děkuje Bohu za vše dobré čeho se mu dostává. Ale je v tom i farizeův omyl. Nevědomý, a o to hlubší, věčný lidský omyl v rovině horizontální. V rovině svobody. Srovnává nesrovnatelné. Neboť žádný muž ani žena se nemůže srovnávat s někým jiným.

Já mohu být zítra lepší než jsem byl dnes. Ale má svobodná vůle je v tom, že mohu být horší než jsem byl včera. Může se srovnávat dobrý strom se špatným. Špatný strom nedává dobrého ovoce. Po ovoci poznáte strom a podle činů člověka. Však lidé na rozdíl od stromů mohou ovlivnit jaké ponesou ovoce. A to platí bez výjimky. pro jednotlivce, spolky, národy i lidstvo jako celek.

Ale stalo se tradicí, že muži pohrdají ženami a ženy závidí mužům. Podobně se to má s církvemi, rasami, národy i státními celky. Dosáhnout prvenství, vítězství ať jde o sport, krásu, výrobu, obchod, válku či jinou oblast lidského života, je dnes zcela přirozené, vyčíslitelné, statisticky doložitelné. To aby bylo vidět jak daleko jsme ve svém omylu zašli. Bude to těžko stravitelné poznání.

A nyní od teorie přímo do života. Vládnoucí elita společnosti stražila Ježíšovi různé léčky aby jej usvědčili z porušení Zákona a podřídili své moci, ale bez úspěchu. Nastražili mu proto skvělou past s cizoložnicí, kde šlo přímo o život.

Ježíš a cizoložnice

Všichni se vrátili do svých domovů. Ježíš však odešel na Olivovou horu. Na úsvitě přišel opět do chrámu a všichni lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postaví ji doprostřed a řeknou mu: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám **Mojžíš přikazuje takové kamenovat**. Co říkáš ty? Tou otázkou jej zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!“, A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. Ježíš se zvedl a řekl jí: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil? Ona řekla: „Nikdo, Pane.“, Ježíš řekl: „**Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!**“./J 8,1-10/

Nepochybně nikomu nebude dělat problém představit si v jak těžké situaci se Ježíš ocitl. Každý byl přesvědčen o tom, že má na výběr jen ze dvou možností. Pokud se jí zastane, jeho život bude zpečetěn stejně jako její. A pokud by se nezastal, pak s životem ukamenované cizoložnice by skončil i jeho věhlas. Jiná možnost neexistovala. A přece! Právě v této mezní situaci můžeme poznat Ježíšovu podstatu a nejen to.

Lidé tehdejší doby se ještě vzájemně natolik znali, že jeden před druhým neměl odvalu jako první hodit kamenem z obavy aby v zápětí nebyl souzen. Může se zdát, jak byl Ježíš chytrý a znalý lidí. Ale to by bylo málo. Dnes ve XX. století by se jistě ničeho takového neodvážil, neboť lidé jsou natolik svobodní, vzájemně si cizí, že všichni by klidně hodili. A kdyby snad přece byl problém, pak s dobrým advokátem před svobodným a nezávislým soudcem, předem vyhraná záležitost.

Ale ze všeho nejdůležitější je to, jak Ježíš jedná po tom, když se všichni vytratí a zůstává s hříšnicí sám.

Stejně jako tenkrát i dnes je třeba zodpovědět otázky. Jak to? Že on, který nepřišel Zákon zrušit, ale naplnit! Jak to, že ji neodsuzuje?!

Odpověď je prostá. **Den trestu** ještě nepřišel!!

A pak je zcela zřejmé, proč ji propouští se slovy ...**Jdi a už nehřeš...** a neodpouští její jasný hřích, ač před tím, koho uzdravil, tomu jeho hříchy odpustil. Ježíš odpouští jen tresty za hříchy, které byly Otcem uloženy!

Tím dotvrzuje Mojžíšovo svědectví a pravdivost Hospodinových slov „**A až přijde den mého trestu, potrestám jejich hříchy na nich.**“./Ex.32, 31-34/.

Není snad lepšího důkazu o tom kdo jej vyslal, jakou mocí vybavil a že Zákon skutečně absolutně naplňoval.

Sami pro sebe srovnajte boží a lidskou spravedlnost. Jaké šance se dostává cizoložnici aby dobrými skutky ovlivnila trest, než přijde jeho den. A nepodivujte se nad tím, že jsme to my lidé, kdo rozhodují o lidech, kteří se ještě ani nenarodili. Že budou otroky či nevolníky. S tím však Bůh nemá společného vůbec nic.

Někteří se již rozhodli sami procházet svědectvími a objevovat Světlo pravdy. Pro ty je dobře míněná rada Ježíšova, že nelze sloužit dvěma pánům.

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku. /Mat.6,24/

Kdo slouží dvěma pánům není již **služebník**, ale **obchodník**. Nesuďte a buďte jen detektivy hledajícími Pravdu. Pak vaším cílem zůstane Pravda. Cílem obchodníka ať již obchoduje s pravdou či jiným zbožím, je **zisk**.

A nemyslete, že vám se to nemůže stát. Snad svědectví Janovo o tom co se odehrálo před Pilátem ke kterému přivedli Ježíše pomůže více pochopit.

*Od Kaifáše vedli Ježíše do místodržitelského paláce. Bylo časné zrána. Židé sami do paláce nevešli, aby se neposkvrnili a mohli jít velikonočního beránka. Pilát vyšel k nim ven a řekl: „Jakou obžalobu vznášíte proti tomu člověku?“, Odpověděli: „**Kdyby nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.**“, Pilát jim řekl: „Vezměte si ho vy a suďte podle svého zákona!“, Židé mu odpověděli: „**Nám není dovoleno nikoho popravít.**“./J.18,28-31/*

Nesuďte židy a raději oceňte chytrost s níž si zachovali čisté ruce a přenesli odpovědnost na Piláta. Podobně církve ještě nedávno likvidovaly miliony kacířů aniž by si ruce poskvrnily.

Však francouzskou revolucí a diktátem církví nic nekončí, vše se jen transformuje. Na konci XX. století se dostáváme do epochy diktátu informací. Vše rozhodují informace, jejich rychlá výměna a obchod s nimi.

Lidé ve své pošetilosti vůbec nepostřehli, že z diktátu církví upadli do závislosti na informačních médiích. Dnes většina bude tvrdit že není věřícími. To proto, že jejich víra je slepá podobně jako u židů, kteří vedli Ježíše k Pilátovi.

Tito nevěřící věřící si na konci XX. století říkají „**kdyby to nebyla pravda, nebyli by to napsali-vydali,**

Je to obrovská moc s níž informační média dokáží pokračovat ve střelbě na stránkách novin či obrazovkách televizorů v době, kdy v ulicích boje skončily. Koho označí, ten je sestřelen. A dokáží rovněž zahájit boj v médiích a nikdo pak není schopen ukončit prolévání krve v ulicích. Nejenom Jugoslávie je toho dokonalým příkladem.

Však podobně jako před 2000 lety židé, nechtěla žádná církev ani dnes nikdo v informačních médiích mít právo popravovat. Jde přece o odpovědnost a čisté ruce.

A čisté ruce chtěli mít židé, církve, tak i dnes všichni lidé obchodující s pravdou či jiným zbožím, kde cílem je zisk.

Ale nejde o čisté ruce. Jde o čisté svědomí.

Proto vy na ruce nehleďte. Hledáte světlo, jste detektivové, služebníci, žádní obchodníci ani soudci. Nesuďte, abyste sami nebyli souzeni a pak naleznete.

Máte čtyři evangelia, lidská svědectví Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Nepochybuje o jejich svědectví, vždyť vypovídají o jednom vyjimečném životě. A každý snad uzná, že těžce by se na událostech jednoho dne 4 svědci shodli. Proto nepochybuje.

Když dokážete pochopit co prožili o koho přišli, odpustíte jim i jejich soudy. Není se co divit, jak málo se věnovali osobě Jidášově a jeho konci. Jidáš měl mezi služebníky podle Jana zvláštní postavení.

Pomazání v Betanii

Šest dní před velikonoce přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili mu tam večeři; Marta při ní obsluhovala a Lazar byl jeden z těch, kteří byli s Ježíšem u stolu. Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který jej měl zradit, řekl: „Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze dány chudým?“, To řekl ne proto, že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj; měl na starosti pokladnici a bral z toho co se do ní dávalo./J,12,1-6/

Nehledě na obvinění svědka je zřejmé, že Jidáš měl na rozdíl od ostatních služebníků vlohy srovnatelné s dnešními ekonomy. Je proto více než zarážející, že Ježíše zrazuje za 30 stříbrných, což je v té době na trhu cena mizerného otroka. A stejně tak je rozumově těžko pochopitelná jeho sebevražda pokud skutečně 30 stříbrných přijal za zradu.

A právě v tomto okamžiku je třeba nenechat se svést od ústřední postavy, kterou je Ježíš. Připomeňme si, že ne služebníci jeho, ale on sám si je vybral. Tedy i Jidáše. Dokázal i nám nepředstavitelné věci včetně kříšení mrtvých, znal budoucnost a sám vyhlašuje, že dostal moc nad všemi lidmi. Tedy i nad Jidášem. Svědectví o označení zrádce také stojí za to.

Označení zrádce

*Když to Ježíš řekl, v hlubokém zármutku dosvědčil: „Amen, amen, pravím vám, jeden z vás mne zradí.“, Učedníci se dívali jeden na druhého v nejistotě, o kom to mluví. Jeden z učedníků, kterého Ježíš miloval, byl u toho stolu po jeho boku. Na toho se Šimon obrátil a řekl: „Zeptej se o kom to mluví!“, Ten učedník se naklonil těsně k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kdo je to?“, Ježíš odpověděl: „Je to ten, pro koho omočím tuž skývu chleba a podám mu ji.“, Omočil tedy skývu, vzal ji a dal Jidášovi Iškariotskému, synu Šimonovu. Tehdy po té skývě, vstoupil do něho satan. **Ježíš mu řekl: „Co chceš učinit, učíš hned!**“, Nikdo u stolu nepochopil, proč mu to řekl. Protože měl Jidáš u sebe pokladnici, domnívali se někteří, že ho poslal nakoupit, co potřebují na svátky, nebo dát něco chudým. Jidáš přijal skývu, a hned vyšel ven. Byla noc. /J;13,21-30/*

Nepochybně Ježíš rozhodl, že Jidáš sehraje roli kterou sehrál a co lidé rychle soudící vnímají jako roli zrádce.

A kdo by chtěl tvrdit opak, zcela neguje boží moc i jejího vyslance Ježíše. Neboť coby to bylo za moc, kdyby při setkání se zradou a lidskou špatností měla tak snadno podlehnout, když před tím dokazovala nepředstavitelné věci.

A ještě pokud jde o Jidáše, svědectví Matouše o zatčení Ježíše nám rovněž může dát pochopit

Zatčení Ježíšovo

*Ještě ani nedomluvil a přišel Jidáš, jeden z Dvanácti. Velekněží a starší s ním poslali zástup, ozbrojený meči a holemi. Jeho zrádce s nimi domluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho zatkněte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Bud' zdráv, Mistře.“, a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „**Příteli, konej svůj úkol!**“, Tu přistoupili k Ježíšovi, vztáhli na něho ruce a zmocnili se ho./**Mat.26;47-50**/.*

Ano, Ježíš jej i v této chvíli oslovuje **PŘÍTELI**, protože jen on dobře ví, že chytrý ekonom Jidáš stále ještě netuší, která bije. Ale pro lidi je snazší odsoudit, než pochopit. Pochopit smysl celé Ježíšovy mise. Z lidského hlediska je chování Ježíše o to více v rozporu s lidským rozumem, že nečiní jediný obranný krok. A přitom všichni svědci potvrzují Ježíšovu úzkost z blížící se smrti. A přesto nedělá nic, vůbec nic aby ji oddálil, hájil se či jakkoliv si ulehčil. Absolutně potlačuje pud sebezáchovy o vůli ani nemluvě. V životě lidském snad není těžší chvíle a tak věrme tomu co v této chvíli říká : „**Otče, chceš-li odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.**“, /**L22;42**/ Lidský rozum dosud nepochopil. K čemu byla společná oběť Otce a Syna!?

Ani současníci Ježíšovi nechápali a snad je to na nás. V mnohém jsme již Bohu podobní, tak jak sliboval v ráji had. Odhalujeme jedno tajemství přírody za druhým. Raketoplány budeme zkoumat hlubiny vesmíru a nelze vyloučit, že lidská posádka může ztratit spojení s pozemským řídicím centrem. A budou ztraceni pokud se jim nepodaří navázat spojení alespoň s jiným raketoplánem. S takovou situací je nutno počítat. Takovou **KATASTROFU** nelze nikdy vyloučit. Říká se tomu daň pokroku.

Ale o co vlastně jde? Jaká **KATASTROFA**?! Vždyť budou **NEZÁVISLÍ** a **SVOBODNÍ**!

Jejich situace bude na vlas podobná osudu dnešního lidstva ve vztahu k tomu kdo jej stvořil. Problémem je obnova spojení.

Komunikace. Vzájemná komunikace.

Ježíšovi současníci vůbec a i dnes jen málo kdo z lidí má skutečnou představu o současných informačních systémech, natož o jejich vývojových trendech a možnostech v budoucnosti. Bez nadsázky lze hovořit o zázracích techniky o božích schopnostech lidí. A když projdete svědectví o Ježíšovi, který stále hovoří o Otci, který zůstává skryt, ale vše vidí, slyší, ví!! Přepadne některé pocit nejistoty, jiné děsivá jistota, že jsme dávno všichni v informační síti. Každý na to může přijít sám a já vám ten prožitek vlastního objevu nechci odepřít. Naopak, dovolím si jej umocnit.

O přísaze

*Dále jste slyšeli, že bylo řečeno otcům: ‚Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Hospodinu přísahy své‘. Já však vám pravím, abyste nepřisahali vůbec; ani při nebi, protože nebe je trůn Boží; ani při zemi, protože země je podnož jeho nohou; ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřisáhej, protože nemůžeš způsobit, aby ti jediný vlas zbělel nebo zčernal. Vaše slovo bud' ano, ano - ne, ne; co je nad to, je ze zlého./**Mat.5;33-37**/*

Ježíš odhaluje skutečnou cenu lidské přísahy, když člověka usvědčuje z neschopnosti ovlivnit změnu barvy jediného vlasu na hlavě. Na jiném místě uvádí, že bez vůle jeho Otce nepadne k zemi ani vrabec. Ale v podobenství o přísaze jde dál. **Ano, ano - ne, ne** lze chápat jako absolutní poslušnost. Ale dnes, když jsme se v mnohém Bohu přiblížili by to bylo málo.

ANO-NE, 1-0, to je jednotka informace - **bit**. A podobně v programování. **Byte** - **slovo**. Jsme stále více Bohu podobní, také tvoříme slovem. Jako Bůh, dvěma slovy **ANO-NE**. Částice – vlna. A tak si pohrajte s představou, že člověk sám je složitou programovou záležitostí. Programem, který ve vztahu k jiným programům se chová standardním způsobem. A je na vůli Otce celého programu, jakými mimořádnostmi, kouzly třeba Váš program vybaví.

Nyní je dobře srozumitelná pohružka Hospodinova vůči Mojžíšovi „**Vymažu ze své knihy toho, kdo proti mně zhřešil.**“, Stačí **zapsání** do knihy a dějí se zázraky ať je adresát kdekoliv. I 40 dní pobytu Mojžíše na hoře a Ježíše na poušti bylo nezbytných k realizaci nutných změn v programu Mojžíše. U Ježíše byl Otcem instalován program **Syn člověka**.

Sledujte v Genesis, jak Bůh tvoří slovem. Krok za krokem, den za dnem vytvářel gigantický program prostředí aby do něj nakonec zavedl zvláštní program Člověk. Desaterem stanovil pravidla chování v prostředí programu Muž a Žena. Příkaz - nezabiješ - zakazuje ukončit vlastní i jiný program.

Narozením vstupujeme do gigantického, nepředstavitelně rozsáhlého programu. Otevřete oči a instalujete do své operační paměti postupně program matka, otec, příbuzní a přes smyslové receptory další informace o programech vytvářejících prostředí v němž se pohybujete. Stačí malá programová změna a váš program při styku s programem oheň nereguluje standardním způsobem. Podobně je to s chůzí po vodě či jinými zázraky. V tomto prostředí se nemůže nic ztratit a pro náhody není místo. Jsme v síti.

Program **Syn člověka** byl však naprosto výjimečný. Tím co předvedl standardním programům, že znal budoucnost i způsob jak bude jeho program ukončen. Transformoval lidem vůli, Autora, Otce všeho. A je neúnosná představa, že by bez vůle Tvůrce, Otce, mohl být ukončen.

Proto nesudíte a pochopte.

Vše je jen mája.

VI.

Nevím zda mi soudci uvěří, že zpočátku jsem netušil nic z toho čeho jsem se dopustil. Přál jsem si jen málo, jen něco probudit.

Dnes musím skončit.

A přitom vím, že mnohé slovo, věty by bylo třeba uhladit. Ti, kteří rozumí na malichernosti nehledí. Těm nemusím důkazy hledat a hodnotit.

Nabízím ruku, ale nechci vás vést. Netřeba litovat či vracet se zpět.

Chci se jen opřít a s vámi Světlo probouzet. Světlo, co pošetilí na nebi budou vyhlížet. Je třeba Světlo v sobě rozvíjet.

Mým přáním je u prvního schodu té těsné brány se postavit a těm kteří vejdou se poklonit. Mne můžete propustit. A kdo skutečně pochopil, dokáže lidstvu cestu vzhůru postavit.

I.

Deklarace závislosti

My, Lid České republiky, hledíce do budoucnosti máme na paměti vše co se událo v minulosti nejen našeho národa. Naší snahou je budování spravedlivé společnosti, kde každý by nesl odpovědnost za své dobré i špatné skutky. Nikdo nemá právo soudit předky. Každého povinností je pochopit a poučit se. Tak jako člověk stále hledá smysl života, My hledáme smysl své národní existence i lidstva jako celku.

Jen pokud se poučíme z historie dáme smysl životům našich předků. Jen naši potomci mohou dát smysl našim životům. Pak ani my nebudeme souzeni. K tomu nám dopomáhej Bůh.

Záhady čekají na řešení. Klíčem řešení záhad je rozumový klíč. Ne náhodou Ježíš varuje rozumem obdarované.

Běda vám farizeové, pokrytci, sami nevcházíte a ostatním bráníte.

Vaše vina je v tom, že máte prostředky. Jste obdarování, abyste řešení našli, ale myslíte jen na sebe. Nevcházíte a bráníte ostatním, kterým nebylo dáno.

Máte čisté ruce, ale jde o svědomí.

Na svou obhajobu nebudu nic uvádět. Jen znovu prohlašuji. Kdokoliv. To co jsem napsal, vydal by tiskem či uvedl jako hru. Není mi ničím povinen. Dávám tak jak jsem dostal.

Oldřich František

Lvová , okr. Č.Lípa 7.10.1949

Ústí nad Labem 7.10.1998 23.20 hodin